

SEVGİ

DÜNYASI

EKİM 2006 SAYI: 454 FİYAT: 3.5 YTL

DÜŞÜNCE, TAHAYYÜL VE BEDEN YAPISI

Boşverdiğim çamaşırlarım ve çikolatasız hayatım

GERÇEĞİ ANLAYANLARA NE MUTLU

İÇİNDEKİLER

- Düşünce, tahayyül ve beden yapısı 4**
Dr. Refet Kayserilioğlu
- Gerçeği anlayanlara ne mutlu 8**
Ahmet Kayserilioğlu
- Son bir kez 17**
John Edwards
- Çocukların geçmiş yaşamları 22**
Carol Bowman
- Timsal Karabekir babasını anlatıyor 30**
Nihal Gürsoy
- Salih'in öyküsü 35**
Doç. Dr. Şafak Nakajima
- Basın aynasından yansıyanlar 40**
Güngör Özyiğit
- Boşverdiğim çamaşırlarım 45**
Lynette Allen

SEVGİLİ DOSTLAR

Birçok inanç disiplininde önemli ve ortak bir ibadet şekli olan oruç, Ekim ayı boyunca Müslüman aleminde de uygulanacaktır. Tüm dinler ve disiplinler içinde en muhkem olan, en hayırlı gülyüzlünün getirdiği en bozulmamış kitaba sahip Müslüman aleminde. Aslında her dine, her öğretiye mensup kişiler, "en" lerin kendilerinde olduğu iddiasındadırlar. Bunu zaten biliyoruz. Böyle yapmasalar, bu iddialara sınımsız sarılmasalar, o inançlara tutunamazlar, bunu da biliyoruz. Birbirlerine insanlık dışı yöntemlerle, düşmanca yaklaşım saldırmadıkları sürece, ortak noktalarda buluşup, aslında hepsinin bir olduğunu fark edeceğimiz o güzel zamanlar gelinceye dek zararsızca yaşayabiliriz. Ama öyle olmuyor işte. Ortak noktalar üzerinde değil, ayırıcı temalar üzerinde duruluyor, korku ve kuşkunun daha da çok zehirlediği çıkar hesapları işi zalimliğe, çulğunluğa götürüyor. Ve bunlar bize hayatın normal gerçekleri gibi gösteriliyor. Bu arada insan olarak zihnini bugün için ve gelecek güzel günler için hazırlamaya çalışan, herkesin birlik ve güvenlik içinde yaşayacağı dünyanın hayallerini kuran insanları, hiç gerçekleşmeyecek bir hayalin peşinde sürüklenen, tek bir dünya devleti, tek

dil, tek din yaratmaya çalışan ve tabii ki bunun iktidarını elinde tutacak olan zümrenin zavallı koyunları gibi göstermeye çabalayan bir eğilim de mevcut. Onlar birliğin değil, ayrılığın özgürlük olduğunu düşünüyorlar. Belki haklılar, belki de değil. Ama şu var ki, düşünen ve arayan insan için ortalık karışık ve bulanık. Bütün hesaplardan uzak, insanca yaşayıp Yaratan'ına ibadet etmek isteyenlerin tüm temizlikleriyle kendilerine dönüp, kendi gönüllerine bakma zamanı şimdi. Birçok düğümün çözüldüğü, pek çok sorunun yanıtlandığı, O'nunla herkesten gizli, korkusuzca buluşup halleştirdiğimiz tek yer yalnızca orasıdır. O zaman doğru düşünmeye başlayacaklarından, önlerindeki yolu kimseyle pazarlığa varmadan kendileri seçerler; ne oruçlarını tuttıkları için kendini arınmış ve tam hissederek sevinenlerden ne de tutamadıkları için suçluluk duyarak üzülenlerden olurlar. Çünkü gerçek ibadet aslında doğru düşünmektir, O'nun kullarına ve yarattıklarına ayırmadan sevgiyle bakabilmektir.

Sevgi Dünyası olarak Ramazanınızı ve bayramınızı kutlarız.

En derin sevgilerimizle.

En derin sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

DÜŞÜNCE, TAHAYYÜL VE BEDEN YAPISI

Dr. Refet Kayserilioğlu

Özden ile Erdem'in diyaloglarından oluşan dizimizin bu bölümünde ana tema, düşünce, tahayyül ve insan bedeni. Özden, öncelikle bilgilerin düşüncelerimize mevzu olabilmesi için onların diğer bilgilerle bağ kurması gerektiğini söylüyor. Ve sonra bilgi bağlarını kurup, o bilginin benimsenmesini sağlayacak şuurlu bir iradeye ihtiyaç olduğunu altını çiziyor

Düşüncenin olması için bilginin bulunması ve onun hafızada saklanması, sonra da şuurlu, yani ne yaptığını bilen bir iradenin alâkalı bilgileri toplayarak bunlardan bir kanaate varması lâzımdır. O halde bu gözlemimizden çıkaracağımız bir iki mühim netice var: Evvelâ bilgilerin düşüncelerimize mevzu veya malzeme olabilmesi için onların diğer bilgilerle münasebet köprülerinin kurulması, öyle mücerret, asıntıda kalmaması lâzımdır. Sonra bu bilgi bağlarını kurup o bilginin benimsenmesini sağlayacak şuurlu bir iradeye ihtiyaç var

Erdem- Konuşmalarınızda sık sık düşünce ve tahayyülden, bunun beden üzerindeki ve ruhi hadiselerin oluşunu sağlayan ektoplâzma isimli seyyal madde üzerindeki tesirlerinden bahsettiniz. Sözlere, düşünce ve tahayyülün adeta çamura şekil veren bir el, mermerden heykeller, âbideler yapan bir sanatkâr olduğu anlaşılıyor. Bu nasıl olabilir?.. Düşünce beyinden hasıl olan gözle görünmez, elle tutulmaz, ne olduğu da doğru dürüst tarif edilemez bir şeydir. Zihni faaliyetin mahsulüdür.

Özden- Çok mühim bir bahsi açtınız. Bu bahis bugün ilim tarafından tam izah edilememiştir.

Fakat büyük bedensiz varlıklardan aldığımız bilgilerden de istifade ederek mümkün olabilecek izahı yapmağa çalışacağım. İzahatımıza girişmeden önce sizinle tarifler üzerinde anlaşmamız lâzımdır. Düşünce nedir, tahayyül nedir ve bunlar arasındaki farklar nelerdir? Biraz düşünün bu tarifi yapabilirsiniz.

Erdem- Düşünce, beynin faaliyetiyle hasıl olur, bir şahıs veya eşya hakkındaki bilgilerin bir araya getirilmesiyle doğan bir hükümdür. Yani, meselâ bir ağacı düşünmek demek, o ağaç hakkındaki bilgileri bir araya getirerek bir umumi kanaate, veya hükme varmaktır. Ağaç

şudur, yahut da Ahmet şudur, veya Ahmet falanca zaman şöyleydi v.s. gibi.

Özden- Düşünce hakkındaki izahatınız oldukça güzel. Demek ki düşüncenin olması için bilginin bulunması ve onun hafızada saklanması, sonra da şuurlu, yani ne yaptığını bilen bir iradenin alâkalı bilgileri toplayarak bunlardan bir kanaate varması lâzımdır. O halde şu gözlemimizden çıkaracağımız bir iki mühim netice var: Evvelâ bilgilerin düşüncelerimize mevzu veya malzeme olabilmesi için onların diğer bilgilerle münasebet köprülerinin kurulması, öyle mücerret, asıntıda kalmaması lâzımdır. Sonra

bu bilgi bağlarını kurup o bilginin benimsenmesini sağlayacak şuurlu bir iradeye ihtiyaç vardır. Şimdi gelelim tahayyüle!..

Erdem- Tahayyül ise bir takım düşünceleri bir araya getirerek bir kompozisyon, bir macera, kısa veya uzun bir hikâyeye meydana getirmek ve bunun içinde zihnen yaşamaktır. Meselâ bir insan sinemada olduğunu tahayyül ederken, sinema ile alâkalı birçok düşüncelerini bir araya getirir, onlardan bir macera veya bir kompozisyon yapar, bu hikâyeye veya macera içinde de bizzat yaşar.

Özden- Evet, yani tahayyül, düşünceden daha geniş bir zihni faaliyetir. Bir takım düşüncelerden meydana gelir ve bir mevzuu olan yaşanan bir hikâyedir. Tarifiniz güzel. Fakat hayalâta daldı, dalga geçiyor v.s. denilen zihnin boş zamanlarında meşgul olduğu düşünceler var-

dır. Bunlarla bahsettiğiniz tahayyül arasında biraz fark var.

Erdem- Evet bunlarda belirli ve sabit bir mevzu yok, zihin bir düşünceden diğerine tedai (çağrışım) veya hatırlama bağlarıyla atlayıp durmaktadır.

Özden- Esasında bu ikisi arasındaki fark, mevzu yokluğu bakımından değil, mevzuların uzunluğu ve kısalığı bakımındandır. Yoksa her ikisinde de bir mevzu vardır., bu mevzu işlenerek bir hikâyeye meydana gelmektedir. Fakat hayalât dediğiniz şekilde bu kısa hikâyecikler, neticeye bağlanmamış maceracıklar halindedir. Bu ikisini birbirinden ayırmak için tarifini yaptığımız tahayyüle, imajinasyon diyelim, hayalâtı da kendi ismiyle analım.

Erdem- Peki düşüncelerin ve tahayyüllerin veya imajinasyonların beden üzerindeki tesiri nedir ve nasıl olmaktadır?..

Özden- Bu sorunuzun cevaplandırılması için düşünce hakkındaki bilgilerimizi biraz daha derinleştirip genişletmemiz lâzım.

Söylediğiniz gibi düşünce alâkalı bilgilerin bir araya getirilerek bir neticeye bağlanmasıdır. Fakat bilgi nedir, bilginin beyinle alâkası nedir, beyinsiz bilgi ve düşünce olamaz mı? İşte bu sorular bugünkü akademik ilmin altından kalkamadığı problemlerdir. Başta da söylediğimiz gibi büyük bedensiz varlıklardan alınan bilgilerden faydalanarak bunları cevaplandırmağa çalışacağız.

Bilgi, şahıslar ve etrafımızdaki canlı ve cansız şeyler hakkında ve bunların birbiriyle münasebeti hakkında bir kanaate ve görüşe sahip olmaktır. Bu kanaat veya görüş, etrafımızı müşahede etmemiz (gözlememiz) neticesinde alınan tesirlerin bizce idrak edilmesiyle hasıl olur. O halde bilginin husulünde bir tesir var-

dır, bir de bu tesiri ve idrak eden biz varız. Tesiri alan duyu organlarımız ve beynimizdir. Fakat onu idrak eden ruhumuzdur. Çünkü alınan bilginin, asırlarca önce en küçük varlıktan aldığımız bilgilere kadar uzanan bir bağı vardır. İşte bu bağ ruhtaki geniş, hiçbir tesiri ve bilgiyi kaybetmeyen karışık mekanizma sayesinde süratle kurulur. Bütün bilgiler birbirine bağlı ve sonsuzluğa uzanan bir bütünün derece derece küçülen ve büyüyen parçalarıdır. Bu geniş mekanizma içindeki bağı kurmak, imkânları sınırlı olan beynin işi olamaz.

Beynin ancak ruhta idrak edilen bilgilerin ancak küçük bir kısmını kavrayabilir. Bu kavrama da ruhun idrakinden sonra beyne gönderdiği ve beyne işlediği (empoze ettiği) bir tesirle vuku bulur. Beynin tesiri olmadan vâki olan idrakler de vardır ki en başta bedensiz varlıkların idraki buna misaldir.

Erdem- Konuşmamız çok derinleşti, bu konuştuğumuz hususları iyice düşünmem ve hazmetmem lâzım. Sonra size tesir nedir diye soracağım. Çünkü bilgiyi tesir olarak tarif ettiniz.

Özden- Görüyorsunuz ki dostum bahsettiğimiz bilgiler derin ve büyük bilgiler, insana hakiki hüviyetini tanıtan bilgilerdir. Bunlar yalnız bizim düşünce ve araştırmalarımızla buluverdiğimiz şeyler değil. Nitekim asırlar boyu büyük âlimler bu hususta kafa yormuşlar ve bir neticeye varamamışlardır. Burada büyük bedensiz varlıkların hakikaten çok değerli lütûflarına bütün insanlık adına şükranlarımızı arz ederiz. Çünkü bu bilgiler bütün insanlığa verilmiştir.

Şimdi sorarım size, ruhlarla konuşmayı bir salon eğlencesi olarak kullanan kimseler ne büyük bir gaflet, zavallılık ve kayıp içindedirler?!..

Düşünce, alâkalı bilgilerin bir araya getirilerek bir neticeye bağlanmasıdır. Fakat bilgi nedir, bilginin beyinle alâkası nedir, beyinsiz bilgi ve düşünce olamaz mı?

İşte bu sorular bugünkü akademik ilmin altından kalkamadığı problemlerdir. Başta da söylediğimiz gibi büyük bedensiz varlıklardan alınan bilgilerden faydalanarak bunları cevaplandırmağa çalışacağız.

Bilgi, şahıslar ve etrafımızdaki canlı ve cansız şeyler hakkında ve bunların birbiriyle münasebeti hakkında bir kanaate ve görüşe sahip olmaktır. Bu kanaat veya görüş, etrafımızı müşahade etmemiz neticesinde alınan tesirlerin bizce idrak edilmesiyle hasıl olur.

GERÇEĞİ ANLAYANLARA NE MUTLU

Psikolog Ahmet Kayserilioğlu

GERÇEĞİ SAVUNURUM ÇIKARIMA UYARSA!

Ü Ümeyye Bin Salet, en yüce gerçeklere erebileceği halde, bir gün kendini, yalanı ve yanlış savunmaların elebaşısı olarak buluverdi. Sırf gururunu ve çıkarını, gerçeklerden daha öne aldığından. Öyküsünü yeniden analım:

Hız. Muhammed'in çağdaşları arasında Ümeyye Bin Salet isimli kudretli bir şair vardı. Hız. Muhammed'e henüz peygamberlik gelmemişken ve etrafındaki herkes putlara taparken, bu şair, Hız. İbrahim'in dinine bağlı kalabilmiş nadir kimselerdendi. Evreni Yaratan tek Allah'a inanıyor ve ancak O'na ibadet edilmesi gerektiğini biliyordu. Hattâ bir coşkulu anında: "Yarabbi, sana ibadet edileceğini biliyorum; ama ibadetin şeklini bilmiyorum, bana onu da öğret" diye yalvarmıştı.

Kendisi kutsal kitapları da okuduğu için, oradaki işaretlerden bir yeni peygamberin gelmesinin çok yaklaştığını hissediyordu. İçin için o peygamberin kendisi olmasını istiyor, kendisini buna lâıyk görüyor ve hattâ bunu bekliyordu. Ama ne yazık ki umutları boşa gitmişti. 40 yaşında kutsal metinlerden ve bilgilerden haberi olmayan bir başkası seçilmişti bu göreve...

Şimdi Ümeyye Bin Salet, birbirine zıt yöndeki iki yolun başındaydı. Ya gurur, benlik dinlemeden sadece görevi

düşünerek koşacak Peygamberin yanına ve ona ilk inananlardan, onun yolunu düzeltip, ona destek olanlardan olacak. Ve o zaman belki de Hız. Ebubekir makamına erecekti. Ya da "neden ben seçilmedim de o seçildi" gibi bir görev insanına yakışmayan küçük hesaplar peşinde koşarak benliğine yenilecekti. O zaman ister istemez gerçek yoldan saparak Hız. Muhammed'in karşısına dikilecek, yolunda ona engel olmaya çalışacaktı.

Ümeyye ne yazık ki, bu ters yolu seçti. Önüne dikildi Peygamberin. Şiirleriyle hicvetti, lânetledi, çelme taktı. Kıskançlığının ve hasedinin şiddetinden kötüledi durdu onu. Ve nihayet şu âyet vahyolundu Ümeyye ve benzerleri için:

* Onlara şu adamın haberini de oku: Ona âyetlerimizi verdik de onlardan sıyrıldı çıktı, şeytan onu peşine taktı, böylece azgınlardan oldu. Dileseydik elbette onu o âyetlerle yükseltirdik; fakat o yere saplandı ve heveslerinin peşine düştü. Onun durumu, tıpkı şu köpeğin durumuna benzer: Üstüne varsan da dilini sarkıtıp solur, bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte âyetlerimizi yalanlayanların durumu budur. Bu kıssayı anlat. Belki iyice düşünürler. (Araf: 175-176)

GERÇEĞİ SAVUNURUM NE PAHASINA OLURSA

Babasından öğrendiği, içinde büyüdüğü dinini bile ilk gençlik çağlarından itibaren akıl terazisinde tartmaktan

çekinmeyen, en doğruyu bulma uğruna şehirden şehre; ülkeden, ülkeye göçerek her türlü cefaya katlanan bir dava adamının öyküsü yukarıdaki tam zıddı. Aynı devirlerde, ama Ümeyye gibi Peygamberin yanı başında Mekke’de değil, oradan binlerce mil uzakta İran’da doğmuş birinin emsalsiz bir öyküsü bu!.. Üstelik Ümeyye gibi Yaradan’ın bozulmamış âyetleriyle, gerçekleriyle büyümüş biri hiç değil. Tam tersine, Zerdüşt dininin çarpıtılmış bir şekli olan, ateşe tapan Mecusi’lerden birinin çocuğu. Babası, bu her şeyden fazla sevdiği Selman isimli evlâdına dininin bütün inceliklerini gereğince öğretti. Selman yalnızca öğrendiğiyle yetinecek biri olmadığından, işe öyle sarıldı ki, kutsal ateşin daima yanar kalması için gecesini gündüzüne katarak durmadan çalıştı. Ama o, durduğu yerde put gibi duracaklardan değildi. Çok geçmedi aradan, bir gün yolu bir Hıristiyan Kilisesine uğradı. İçeride ibadet edenlerin varlığını öğrenince merakla içeri daldı. Akşama kadar onlarla dinleri, inançları, ibadetleri hakkında konuştu. Öğrendikleri, o zamana kadar büyük gayretlerle sürdürdüğü inanç sistemini kuşkulara boğdu. Hıristiyanlar ezeli ve ebedi, hiçbir şeye muhtaç olmayan, her şeye gücü yeten bir sevgi Tanrısına ibadet ederken; kendileri sadece inananların gayretleriyle “yanar kalan” gelip geçici bir ateşe tapmaktaydılar. Kuşkusunu babasına açınca, karşılığı doyurucu bir

cevap değil, sadece şiddetli bir tokat ve ev hapsi olmuştu. Ama Selman’ın akli yeni tanıştığı kimselerdeydi. Yıllar akıp giderken, gizli gizli de olsa onlarla ilişkisini sürdürdü. Sadece onlardan öğrendikleriyle yetinmediğinden, en derin bilgiyi alabileceği Şam’a gitmek için fırsat kolluyordu. Arayan ergeç bulur. Oraya giden bir tüccar grubuna katılarak, doğruca en yüksek makama, Piskopos’un hizmetine girerek dinin inceliklerini iyice öğrendi. Bu arada Piskopos’un sözleriyle davranışlarının birbiriyle uyuşmadığını da esfle gördü. Onun ölümünden sonra yine şehirden şehre taşınarak özü sözü bir, başka din büyüklerinin yanında aklının yanısıra, gönlünü de iyice eğitti. Yine de Selman için için esas aradığını henüz bulamadığını hissediyor; gelmesi çok yaklaştığı söylenen yeni bir peygamberin öğretilerine girebilmek için gece gündüz dua ediyordu. O sevgi ve coşku ile bağlandığı Yaradan’ından ne istiyor; kader onu nereye götürüyordu!.. Olaylar hiç de umduğu gibi gelişmemişti. Aradığını Arabistan’da bulacağı sezgisiyle oraya gitmeyi planlamışken, tacirler onu türlü vaatlerle kandırıp istediği yere götürmüşlerdi ama, malını mülkünü elinden alıp, onu bir köle gibi satarak. Artık elden ele değiş tokuş edilen bir mal idi o. En son satıldığı yer, son durağı Medine olmuştu. Artık yakıcı çöl güneşinin altında, hurma ağaçlarının tepesinde meyve toplayıcılığıyla gecesini gündü-

Yaradan'ın ince düzeni esas hünerini yaklaşımakta olan büyük savaşta gösterecekti. Bedir ve Uhud cenkleri Selman'dan önce olup bitmişti. Şimdi putperest Mekkeliler, Müslümanlara son darbeyi vurmak için komşu kabilelerden de kuvvet toplayarak çok büyük bir güçle Medine'ye sefer hazırlığındaydılar. Bilinen yöntemlerle onları durdurabilme imkânlarının tükendiği, bu hayat memmat anında; Selman'ın "Hendek Kazma" teklifi büyük coşkuyla hemen kabul edilmişti.

züne karışmış, eza ve cefa dolu bir yaşamdı nasibine düşen. Yine böyle ağaçta hurma devşirirken aşağıda konuşulandan bölük pörçük duydukları tüm vücudunu titretmeye yetmişti. Az kalsın ağaçtan düşüyordu. Aşağıdakiler Mekke'den Medine'ye hicret etmiş bir peygamberin etrafına hemşehrilerinin toplanıp ona yardımcı olmalarını kınayan konuşmalar içindeydiler. Selman kendini kaybedip hızla ağaçtan inerek: "Ne, ne?!.." diye sorunca aldığı cevap müthiş bir yumruk ve: "Sana ne bundan, sen işine bak!.." olmuştu. Sahipleri ne derlerse desinler; o, aramak ve bulmak konusunda yıllar boyu öyle pişmişti ki; kısa zamanda bir fırsatını yakalayıp bizzat Peygambere ulaşmayı becermişti. İslâm öğretisini, yol göstericinin söz ve davranışlarını ince eleyip sık dokuyarak derinliğine irdeledi. Zaten manevî konularda iyice pişmiş, çok şey öğrenmişti. Gerçeğe ulaşmak onun için hiç zor olmadı. Başına gelenleri, köleliğini falan unutmuş; taa İran'lardan kopup gelerek onu ilâhî planın tam da merkezine

ulaştıran Yüce Âlem'in ince düzenine bin bir şükürle dolmuştu. Bundan sonrası kolaydı artık. Hz. Peygamber de nasıl bir "gerçek arayıcısı" ile karşı karşıya olduğunun bilincindeydi. Nitekim onun kölelikten kurtulması için efendisine dikmesi gereken fidanlar için bizzat Peygamber de işçi olarak çalışmayı bir zevk bilmişti. Şu, gerçeği bulma konusunda dur durak bilmeyen kişinin ödülü de ancak bu olabilirdi. Ayrıca kölelikten kurtuluş (azadlık) için gereken parayı Müslümanlardan toplayan da bizzat Hz. Muhammed'in kendisi olmuştu.

DOĞRU ZAMANDA DOĞRU YERDE

Yaradan'ın ince düzeni esas hünerini yaklaşımakta olan büyük savaşta gösterecekti. Bedir ve Uhud cenkleri Selman'dan önce olup bitmişti. Şimdi putperest Mekkeliler, Müslümanlara son darbeyi vurmak için komşu kabilelerden de kuvvet toplayarak çok büyük bir güçle Medine'ye sefer hazırlığındaydılar. Bilinen yöntemlerle onları durdurabilme imkânlarının tükendiği, bu hayat memmat anında; İran'lı ol-

Gerçeği bulmak için her şeyden önce onu aramak gerekir. Ne var ki, ilk örneğimizdeki Ümeyye Bin Salet de gerçeği arıyordu; ama saf gerçeği değil, gönlünün dilediği gerçeği. “Bizim Celselerimiz”de Rehber Varlık: “Gerçek her zaman gönlünüzün dilediği değildir. Ancak gönlünüz, arındıkça onu bulacaktır şüphesiz” diyerek temel bir kanunun altını çizmektedir. Hem doğruyu ve gerçeği bulmak, hem de onu kaybetmemek hedefimiz olmalı. Zor günlerde o gerçeğe, o inançla, yıkılmadan ayakta durabilmek için

duğu için şimdi Selman-ı Farisî diye anılan kişinin “Hendek Kazma” teklifi büyük coşkuyla hemen kabul edilmişti. Fars (İran) ülkesinde zaman zaman kullanıldığı için onun bu teklifi yapması kolaydı. Arap ülkelerinde hiç bilinmeyen ve başvurulmayan bu yöntem hemen uygulandı. Bizzat Hz. Muhammed de çalışarak Mekkeliler gelmeden, birkaç gün içinde Medine çevresinde büyük bir hendek kazıldı. Mekkeliler şaşkın gözlerle bakakaldılar. Bir ay süren hendeği aşma girişimleri sonuçsuz kaldı. Kış mevsiminde, çok zor koşullarda konaklar-ken, bu defa şeytanî bir planla evvelce Müslümanlarla barış sözleşmesi yapmış Kurayza Yahudilerini kışkırtarak kendi taraflarına çekmişler ve Müslümanları iki ateş arasında çaresiz bırakmışlardı. Şimdi gerçeğe, gerçekten sarılanlarla, inancı henüz taze olup gönlüne inmemiş olanların ayırt edileceği dehşet anları yaşanıyordu. Yeni Müslüman olmuş Medinelilerin bir çoğu şimdi can ve mal derdine düşmüş: “Ne umduk, ne bulduk?!” diye düşünmeye başlamışlardı. Kuran o

dehşet günlerini şöyle anlatır:

* Hani onlar hem üstten, hem de alttan gelmişlerdi. Gözler kaymış, yüreğiniz ağzınıza gelmişti. Allah’a karşı türlü türlü zanlarda bulunuyordunuz. İşte orada inananlar denenmiş, şiddetle sarsılmışlardı. İki yüzlüler ve gönülleri hastalıklı olanlar: “Allah ve Peygamberin verdikleri sözler meğer bir aldatmacadan başka bir şey değilmiş” dediler. (Ahzab 10-12) Neyse ki Hz. Muhammed’in ince politikasıyla Putperestlerle, Yahudiler arasındaki bu beraberlik eylem haline gelmeden adım adım çökertildi. Ve Putperestler geldikleri gibi arkalarına bakmadan çekip gittiler.

GÖNLÜNÜ ARITMAYAN GERÇEĞİ BULAMAZ

Gerçeği bulmak için her şeyden önce onu aramak gerekir. Ne var ki, ilk örneğimizdeki Ümeyye Bin Salet de gerçeği arıyordu; ama saf gerçeği değil, gönlünün dilediği gerçeği. “Bizim Celselerimiz”de Rehber Varlık: “Gerçek her zaman gönlünüzün dilediği değildir. Ancak gönlünüz, arındıkça

onu bulacaktır şüphesiz” diyerek temel bir kanunun altını çizmektedir. Hem doğruyu ve gerçeği bulmak, hem de onu kaybetmemek hedefimiz olmalı. Zor günlerde o gerçeikle, o inançla yılmadan, yıkılmadan ayakta durabilmek için; Ruh-Tecrübe-Akıl-Ruh dairesel zincirinin sürekli işler durumda olması, gönlün arınması, akıl-gönül birliğine varılıp inancın tam benimsenmesi çok gerekli. Hz. İsa'nın “Dağdaki Vaaz”ının dördüncü bildirisi:

“Ne mutlu gerçeği arayanlara; çünkü onlar bulacaklardır” sözünün olumsuz ve olumlu iki başka örneğini daha ileriki satırlarda göreceğiz. Gelecek sayımızda gönlün arınması ve gerçeğin benimsenmesinin yöntemleri; Ruh-Tecrübe-Akıl-Ruh zincirindeki kopma noktaları ve akıştaki tıkanmalar üzerinde duracağız. Ayrıca ABD Kaliforniya’da 17 yıldan beri bilgiler veren ve Birleşmiş Milletlerde son zamanlarda yaptığı iki celse ile oradaki celse sayısını beşe çıkaran KRYON isimli Rehber Varlığın; günümüz koşullarında gerçek için yola çıkan gönül erlerinin nasıl davranmaları gerektiği üzerindeki önemli bildirimlerinden geniş aktarmalar ve yorumlar yapacağız.

İNADIM İNAT

1960’lı yılların sonunda Ülkemizde sağ-sol kavramlarının tırmanışa geçtiği günlerde, Sovyet Rusya’nın Macaristan, Çekoslovakya gibi Demirperde Ülkelerinde kurduğu baskı rejimi ve

silâhlı müdahalelerine rağmen gerçeği görmemekte direnen üç solcu arkadaşla o günlerde yaptığım çetin tartışmayı 1969 Haziran’ında “Gözlerini Gerçeğe Kapayanlar” başlıklı bir yazımda özetlemiştim. Oradan aktarıyorum:

Birkaç gün önce yeni tanıştığımız üç aşırı sosyalist gençle uzunbir tartışmamız olmuştu. Havadan sudan konuşurken konumuz birden siyasi sahalara kaymış, yeni arkadaşlarımdan Amerikan emperyalizmi mevzuunda bildiğim birçok hususları yeniden dinlemek zorunda kalmıştım. Onlar böylece içlerini boşalttıktan sonra, dedim ki: “Söylediklerinizde pek çok haklı taraf olmasına rağmen bir o kadar da eksik bıraktığınız noktalar var. Amerikanın Vietnam’da yaptıklarını doğru düşünen, vicdanlı düşünen tarafsız bir kişinin iyi karşılmasına elbette imkân yok. Memleketimizde dönen birçok dolapların da pek tabii farkındayız. Ama lütfen söyler misiniz, Amerika emperyalist de Rusya değil mi? Hattâ Kızıl Çin’in bile şimdiden bu yoldaki kıpırdanışları görülüyor mu? 1956 Macaristan olaylarından, Balkan Devletlerinin çektiklerinden, Çin’in Hindistan’a yaptığı saldırılardan, bugünlerde Çekoslovakya’nın başına gelenlerden neden bahsetmiyorsunuz?” Bu sözlerimi okuduğunuz kadar rahatlıkla anlatamamıştım. Her cümlemin, hattâ bazen her kelimenin arkasından itirazda bulunuyorlardı; ama baskın çıkararak sözlerimi sonuna kadar

dinletebilmişim. Konuşmamın bittiğini anlar anlamaz birbirlerini tamamlaya tamamlaya cevap verdiler: “Hayır, Rusya aslında işçi kütlelerine yardım için gitmişmiş. Gaye, onları yolunu şaşırmış ve emperyalistlerin yalancı propagandalarıyla işçi sınıfına ihanet etmiş aydınlardan kurtarmakmış. Rusya’nın bunda bir menfaati mevzubahis değilmiş. Dünyadaki ezilen işçi kütlelerini gün gelip de kurtarabilmek için Çekoslavakya’daki bu burjuva hareketinin önüne geçmeye Rusya mecbur imiş, v.s.

Doğrusu bu kadarını beklemediğimden epeyce şaşırmıştım. Zira kendi sosyalist yazarları bile Rusya’nın hareketine karşı koymuşlar ve onu saldırganlıkla suçlamışlardı. Gerçi hadiseler durulduktan sonra Rusya’yı, biraz haklı göstermeye çabalayan bazı yazılar tercüme edilmişse de burada durulmuş, sağduyu ile daha fazla alay etmeye cesaret edilememişti. Halbuki bu delikanlılar ne de kolaylıkla temize çıkarıveriyorlardı saldırganı.

“Ama Amerika da Vietnam’da yaptıklarını temize çıkarmak için bu tertip sözler söylüyor. Biz onları komünistlerden kurtarmak için oraya gittik. Bir menfaatimiz yok bu işte diyorlar. Öyleyse onlara da inalım.”

“Hayır hayır” dediler “O pis emperyalistler elbette yalan söyleyecekler, sırf kendi menfaatleri için Vietnam’da savaşıyorlar. Amerika enayi mi Asya’nın bilmem neresindeki Vietnam’ı Yankilere mezar yapacak?” “Öyleyse

Rusya enayilik yapıyor” dedim.

“Hayır, ezilen kütleleri kurtarmak için” dediler.

“Bir dakika” dedim. “Bırakalım iktisadi düzen farklarını da, hayat görüşlerine bakalım, Amerika ile Rusya’nın. Bir fark gösterebilir misiniz? İkisi de maddeci, ikisi de makyavelist gayeye giden her yol meşrudur prensibinde. O halde davranışları niçin farklı olsun; bence ikisi de bir.”

“Hayır hayır hayır...” diyerek beni uğurladılar.

Sadece tek yönlü sözlere, propagandalara kulak verip kafaları şartlandırıldığından; karşı fikirler üzerine eğilmeden hep kendi kendileriyle konuştuklarından gerçek böylece kaçıyordu onlardan...

“BENİ ÖLDÜRMEYEN ŞEY BENİ DAHA GÜÇLÜ KILAR”

Filozof Nietzsche (Niçe)nin bu ünlü sözünün gerçek bir örneğini, iki yıl kadar önce tanıştığım yetmişli yaşlarının başındaki bir bilge kişinin: Metmet Sadık Eratik Bey’in muhteşem yaşam serüveninde görmüştüm. Her fırsatta yoğun söyleşilerimiz olduğundan kısa zaman içinde, yaşamını ve davranışlarını yönlendiren hayat görüşünü derinliğine öğrenmişim. 1955 yılında İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesini birincilikle bitiren Sadık Bey’i başarılı bir meslek yaşamının beklediği kuşkusuz belliydi. Fakülte-deki okul arkadaşı Galenik Profesörü Şükran Geçgil dostum, bu birinciliğin

Nazi Kamplarında üç yıl inşaat işçisi olarak bin bir eziyet içinde yaşayan ve kurtuluşun sonrasını psikiyatri Profesörü olan Viktor Frankl, hayatta anlam bulmanın önemini birinci sıraya koyar. Kamplarda yaşar kalanların da çokça bunlar olduğunu vurgular. “Sizler dünya hayatında sınanmadan mı, değerinizin belirleneceğini sanıyorsunuz” Psikiyatr Doktor Viktor Frankl’ın Nazi Kampı deneyimlerinden çıkardığı şu sonuçların bir doğrulaması olmaktadır: “Kişinin kendi içsel değerlerine ilişkin bilinci; daha yüce, daha ruhsal şeylere bağlanıp, demirlenmiştir.”

hiç de rastlantı olmadığını, derslerini ancak bir de bu yakışıklı arkadaşlarından dinledikten sonra daha iyi anlayabildiklerini içtenlikle nakletmişti. Yıllar böyle olumlu, başarılarla dolu akıp geçerken, 31 yaşında kader planı onu en kıymetli organından, gözlerinden, görme ve koku duyusundan yoksun bırakacak bir görünmez kaza ile dehşetli bir sınavın içerisine sürüklemişti. 1964 yılında akşama doğru kendi kullandığı arabasıyla Gebze’deki iş yerinden İstanbul’a dönüş yapıyor. Adalar’da güneşin batışına bir an gözleri dalmışken, virajda önüne çıkan treyler’e frene basıp çarpmadan durmasına rağmen; üzerine bindirilmiş vincin kurallara aykırı bir şekilde 7 metre geriye uzanan ayağı, camı delip gözlerini tahrip ediyor. Hemen Haydarpaşa Numune Hastanesi’ne kaldırılmasına rağmen, ne çare, güneşin batışını ve doğuşunu artık bir daha göremeyeceği belli oluyor. Dostumuz yılmıyor. Görme kaybından dolayı ona eczane açma hakkı verilmezse verilmesin, yine mesleğiyle

hayatını kazanmanın ve topluma katkıda bulunmanın bir yolunu bulacaktır. Varsın herkesten iki üç kat fazla çalışsın, ilaç yapımı ve açtığı ecza kimya deposundan elde ettiği gelirleri; borsada, oyunlara ve oyunculara teslim ve kurban olmadan akıllı yatırımlarla değerlendirmiş, etrafına karşılıksız yardım etmenin, bağışlarda bulunmanın büyük hazzını defalarca yaşamıştı. Adapazarı’nda yaptırdığı üç okul, Antalya’da görmeyenlerin ve görenlerin birlikte eğitim yapacağı bir okul ve son olarak Haydarpaşa Numune Hastanesi’nde E-5 yolu üzerinde 2 milyon dolar harcayarak yaptırmakta olduğu ve bitmesi çok yaklaşan, 4500 metrekarelik Sadık Eratik Eğitim ve Araştırma Göz Hastanesi’nden basınıımızda çokça övgü dolu haberler, röportajlar yayımlandı.

“GERÇEK, GERÇEĞİ GERÇEKTEN ARAYANLARIN GERÇEK HAKKIDIR”

İnanır mısınız, uzun sohbetlerimiz olduğu halde, bana bunlardan, îma yoluyla olsun bir kez söz etmedi. Ben

de sizler gibi basınımdan öğrendim. Bunları öğrenmem sadece bana, gözlerini kaybettikten sonra, hayatın anlamını aramak için, akıl yürütmelerinin; Mevlâna'nın Mesnevisi ve özellikle Kuran'ı Kerim'in Türkçesi üzerinde okutmanları yardımıyla yaptığı yıllar süren araştırmalarının sonucunda vardığı öz gerçeklerin bir doğrulaması olmuştu. Hepimizin gönlündeki ilâhî ışığı vurgulayan "Ben size şahdamarınızdandan daha yakınım" ve "Ben insanları hangi iyilikleri ve güzellikleri sergileyecekler diye varettim" âyetleri en sık dile getirdikleriydi. Yaradan'ın değişmeyen ahlâk kurallarına ve O'nun abes, boşuna bir iş yapmayacağına bilgi ve aklın ışığında gönülden kani olduktan sonra, uğradığı kazayı bile onu yukarılara davet eden bir ilâhî hikmet olarak değerlendirmiş; yaşam sevincini kaybetmeden, bilgece hayata dört elle sarılmanın hünerine kavuşmuştu. Yaptığı hayırlarla da Tanrı ışığını taşıyan insan kardeşlerinin yüzünü güldürüyor; O'nun iyiliklerini, güzelliklerini, O'nun kullarına aktarmanın, şükretmelerine aracı olmanın hazzını yaşıyordu.

ACILARI İÇSEL BİR ZAFERE ÇEVİRMEK

Nazi Kamplarında 37 ile 40 yaşları arasında üç yıl inşaat işçisi olarak bin bir eziyet içinde yaşayan ve kurtulduktan sonra psikiyatri Profesörü olarak Logoterapi tedavi yöntemini bulan Viktor Frankl (1905-1997), hayatta

anlam bulmanın önemini birinci sıraya koyar. Kamplarda yaşar kalanların da çokça bunlar olduğunu vurgular. "Sizler dünya hayatında sınanmadan mı, değerinizin belirleneceğini sanıyorsunuz" Sadık Bey'in sık sık tekrarladığı bu ilâhî hikmet, yaşamın anlamını bulmada ona önemli bir kılavuz olmuştu. Onun acılara rağmen, hattâ acılar sayesinde yükselme merdivenlerinde yukarılara tırmanabilme hünerini gösterebilmesi; Psikiyatri Doktor Viktor Frankl'in Nazi Kampı deneyimlerinden çıkardığı şu sonuçların bir doğrulaması olmaktadır: "Kişinin kendi içsel değerlerine ilişkin bilinci; daha yüce, daha ruhsal şeylere bağlanıp, demirlenmiştir" "Son çözümlenmede, bir tutuklunun nasıl bir insan olacağına, tek başına kampın etkilerinin bir sonucu olmadığı, içsel bir kararın sonucu olduğu açıklık kazanır. Dolayısıyla bu tür koşullar altında bile insan ruhsal ve tinsel olarak ne olacağına karar verebilmektedir. Dostoyevski bir keresinde şöyle demişti: "Beni korkutan tek bir şey var: Acılarıma değmemek" "Eğer yaşamda gerçekten bir anlam varsa, acıda da bir anlam olmalıdır. Acı da yaşamın kader ve ölüm kadar silinmez bir parçasıdır. Acı ve ölüm olmaksızın insan yaşamı tamamlanmış olamaz" "Oysa gerçekte Kamp'ta bir fırsat da, bir meydan okuma da vardı. Kişi bu deneyimleri, yaşamı içsel bir zafere çeviren bir başarıya dönüştürebilir."

Psişik Medyum, öte alemdeki sevdiklerimizle konuşuyor

SON BİR KEZ

Geçen ay, medyumumuz John Edwards öte aleme geçmiş olan ruhların duygusal ihtiyaçlarının olup olmadığını sorgulamıştı. Edwards'a göre öte aleme geçen ruhlar buldukları yerden oldukça memnunnlardı. Bir yandan orada iyi olduklarına dair geride bıraktıklarını ikna etmeye çalışan ruhlar, kendi bulduklarının ortamın da keyfini çıkarıyorlardı. Ruhların zaman zaman iletmek istedikleri mesajlara uygun şekilde ortamlar yaratabildiklerini de söyleyen Edwards bir keresinde böyle bir ruhla karşılaştığını da anlatmıştı. Sürekli olarak avucundaki madeni parayı gösteren ruh aslında geride bıraktıklarıyla telefon görüşmesi yapmak arzusunda olduğunu bu şekilde ifade ediyordu. Ölen kişinin kardeşiyle konuşulduğu zaman gerçekten de tabut kapanmadan önce bu kişinin avucuna para konulduğu anlaşıldı. Parayı koyan kardeşi öte alemden kendilerini araması için bu parayı koyduğunu söylemişti. Bu ay konumuza "Gelen Mesajlardan Hoşnut Olmak" başlığı altında devam ediyoruz.

Bir medyumla görüşmeye giderken uymanız gereken kurallardan birisi, kapıdan girmeden önce beklentilerinizin neler olduğunu iyice gözden geçirmektir. Trans okumalarından sonra bir çok kişinin: “Harikaydı ama neden babam gelmedi ki?” ya da “Kız kardeşim neden evliliğimi kutlamadı ki?” tarzında sorular sorduğuna şahit olmuşumdur. İşitmeyi istedikleri şeylerle karşılaşmadıkları için diğer mesajları kaçırınlar çok olmuştur. İnsanlara bu deneyimin tadını çıkarmalarını ve hoşnut olmalarını söylerim hep. Hangi mesajı alırsanız alın bundan mutlu olmayı bilmelisiniz.

Gelen mesajlardan hoşnut olmak

Bir medyumla görüşmeye giderken uymanız gereken kurallardan birisi, kapıdan girmeden önce beklentilerinizin neler olduğunu iyice gözden geçirmektir. Trans okumalarından sonra bir çok kişinin: “Harikaydı ama neden babam gelmedi ki?” ya da “Kız kardeşim neden evliliğimi kutlamadı ki?” tarzında sorular sorduğuna şahit olmuşumdur. İşitmeyi istedikleri şeylerle karşılaşmadıkları için diğer mesajları kaçırınlar çok olmuştur. İnsanlara bu deneyimin tadını çıkarmalarını ve hoşnut olmalarını söylerim hep. Hangi mesajı alırsanız alın bundan mutlu olmayı bilmeniz. Bu, hayatın anlamının bütünü olmayabilir ama en azından bir parçasıdır. Bir kaç yıl önce genç bir hanım müşterim olmuştu. Karşıma oturur oturmaz bana: “Babamın hep yanımda olduğunu biliyorum. Bana bir şey-

ler anlatmak istiyor ve ben bunun çok önemli olduğunu hissediyorum. Anlatmaya çalışıyor ama ben onu tam olarak anlayamıyorum” dedi. Bana geliş nedeni, bu önemli mesajın ne olduğunu öğrenmekti. Babası gerçekten geldi ama yalnızca nasıl yaşadığını, nasıl öldüğünü, doğum gününü, ailesinde bulunan bir hastalığı ve en sevdiği TV showunu anlattı. Aynı zamanda öte alemde çok iyi bir durumda olduğunu da söyledi. Söyledikleri güzeldi, onaylanabilir bilgilerdi ama kızının beklentilerini karşılayacak düzeyde değildi. Bu nedenle genç hanım hayal kırıklığına uğradı. Ona: “Gelen bilgilerin sizce bir anlamı yok mu?” diye sordum. Hanım: “Eh, evet ama niçin bana babamın esas söylemek istediği mesajı iletmediniz?” diye sordu. Ben de ona: “Bakın, babanız belki de yalnızca çevrenizde ve yanınızda olduğunu bilmenizi istiyordur” dedim. Başımı evet anlamında salladı ama

yine de içinden tatmin olmadığını anlayabiliyordum.

Çoğu vakada olduğu gibi bu kadın beklentilerinin sorumluluğunu bana yüklemişti. Bir medyum olarak ben yalnızca vasıstayım. Ben yalnızca öte alemdeki varlıkların hoparlörüyüm. Mesajlar benden değil onlardan gelir.

Medyumlarla ilgili mitler vardır

Medyumların yaptıkları işlerle ilgili bir mit anlatılır. Mitlerden birisi ruhların gerçek olması durumunda, sırları da bizimle paylaşmaları gerekliliğidir. Müşterilerim bana çoğu zaman gelen bilginin neden daha da geniş ve kapsayıcı olmadıklarını sorar. Onlara göre ruhların söyleyecek daha önemli ve

daha çarpıcı gerçekleri olmalıdır. Ben de onlara ruhların kendi varlıklarının gerçek olduğunu ve bizimle alakaları bulunduğunu kanıtlayabilmeleri için geçmiş hayatlarıyla ilgili bize sıradan gelebilecek örnekleri mutlaka kullanmak zorunda olduklarını söyleyirim.

Ben onlarla konuşurken ne kadar sıradan olurlarsa olsunlar bunlara ilave edebileceğim başka gerçekleri de ararım. Çünkü bunlar daha sonra gelecek olanların temelini oluştururlar. Diğer bir deyişle birisi karşıma gelip oturduğunda ona: “Babanız burada ve size sevgisini yolluyor, o çok tatlı bir insan ve yanbaşınızda duruyor” dediğimde, bunu ayrıntılı ve içinde çarpıcı gerçeklerin bulunduğu başka bil-

Medyumların yaptıkları işlerle ilgili bir mit anlatılır.

Mitlerden birisi ruhların gerçek olması durumunda, sırları da bizimle paylaşmaları gerekliliğidir.

Müşterilerim bana çoğu zaman gelen bilginin neden daha da geniş ve kapsayıcı olmadıklarını sorar.

Onlara göre ruhların söyleyecek daha önemli ve daha çarpıcı gerçekleri olmalıdır.

Ben de onlara ruhların kendi varlıklarının gerçek olduğunu ve bizimle alakaları bulunduğunu

kanıtlayabilmeleri için geçmiş hayatlarıyla ilgili bize sıradan gelebilecek örnekleri mutlaka kullanmak zorunda olduklarını söylerim.

“O bunu söylemezdi” tarzındaki cümlelerin ardına da sığınmamak gerekir. Bir keresinde ölmüş olan oğluyla temas kurmak isteyen bir kadın gelmişti. Oğlu annesinin adının Ellen olduğunu söyleyecek kadar belirgin bir mesaj vermişti ama kadın bundan hiç etkilenmemişti. Bana: “Oğlum bu şekilde konuşmazdı” dediği için söylediklerimi dikkatsizce dinlemeye başladı. Sonunda kadının reddedemeyeceği bir bilgi geldi. Öte alemdeki ruh annesinin ismiyle alay etmemi söylüyordu bana.

gilerle desteklemem gerektiğine inanırım.

“O bunu söylemezdi”

“O bunu söylemezdi” tarzındaki cümlelerin ardına da sığınmamak gerekir. Bir keresinde ölmüş olan oğluyla temas kurmak isteyen bir kadın gelmişti. Oğlu annesinin adının Ellen olduğunu söyleyecek kadar belirgin bir mesaj vermişti ama kadın bundan hiç etkilenmemişti. Bana: “Oğlum bu şekilde konuşmazdı” dediği için söylediklerimi dikkatsizce dinlemeye başladı. Sonunda kadının reddedemeyeceği bir bilgi geldi. Öte alemdeki ruh annesinin ismiyle alay etmemi söylüyordu bana. Kadından özür dileyerek: “Acaba oğlunuz size Ellen yerine hiç Smelling ya da benzeri bir isimle hitap ediyor muydu?” diye sordum. Kadın şöyle bir yüzüme baktıktan sonra “Ben küçük bir çocuk iken bana Smelly Ellie” diyorlardı dedi. (Çevirenin Notu: Smelling ya da Smelly kokmak ya da

kokan kişi anlamına gelmektedir)

Başka bir vakada genç bir kadın ölmüş olan nişanlısıyla konuşmak istediğini söyledi. Nişanlısı intihar ederek ölmüştü. Nişanlısı geldi ama ilettikleri yalnızca sevgi ve barış duygularıyla ilgili değildi. Aralarında kavga ve kıskançlık hiç eksik olmamıştı. Genç kadın için üzuldüm. İşimiz bittiğinde ayrılmak istemedi. Ona benimle bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sordum.

Ben değil, öte alemdekiler odaklanır

Bana: “Hep olumsuz şeylerin üzerine odaklandınız” dedi. “Ben değil, nişanlımız odaklandı” dedim ona. “Çünkü aranızda henüz bitmemiş olan bir şey vardı. O bunun önemli olduğunu hissediyordu. Belki de bunu bir başka ilişkinize taşımanız için söylemiştir size” “Ama beni sevdiğini hiç söylemedi bana” “Eğer sizi sevmeseydi, buraya gelir miydi?”

Tüm söyledikleri size olan sevgisinden dola-yıydı” dedim ona.

İrtibat kurmada kendi-mi sorumlu hissederim

İşime hiç bir zaman egomu karıştırmak istemem. Ancak müşterilerimin daima olumlu deneyimler yaşamasını arzu ettiğimden dolayı bunu yapmadıkları ve karşı koydukları zaman bazen istemeden yılgınlığa kapılabilirim. Çoğu vaka-da insanlar bana acı ve ıstırap içinde gelirler. Çok sevdikleri yakınlarını, eşlerini, çocuklarını kaybetmişlerdir ve ben onlara karşı elimden geldiğince sabırlı ve nazik olmam gerektiğini düşünürüm. Diğer yanda ruhların da en az onlar kadar müşterilerim olduklarını düşünürüm. Ben aralarındaki irtibatı kurmada kendimi sorumlu hissederim. Ve ben böyle yaparken onların varlığına kanıt olabilecek en belirgin mesajları iletirken müşterilerimin “hayır” demelerine bazen tepki göster-

rebilirim. Onlara: “Bakın ben yalnızca size hizmet eden bir garsonum. Ben mutfakta yemek pişiren aşçı değilim. Benim işim yemeği mutfaktan alıp sizin önünüze getirmekten ibarettir. Kendinize ziyafet çekmek ya da aç kalmak sizin seçiminizdir” derim.

Bazılarının kant beklentileri yüksektir

Bazı müşterilerin görmek ve duymak istedikleri kanıtların standartları hayli yüksek olur. Böyle zamanlarda onları anlamaya çalışırım. Elbet ki onlara sunacağım kanıtlar onlarca değerli bulunmalıdır. Onlara şunları söylerim: “Yaptığım iş bilimden ziyade bir sanat olduğundan dolayı çizdiğim dairelerin hepsi mükemmel olmayabilirler. Lütfen mantıklı olun, sağduyunuzu kullanın ve size vermiş olduğum kanıtların çoğunluğuna göre karar verin”

(Gelecek ay: Konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz)

Bazı müşterilerin görmek ve duymak istedikleri kanıtların standartları hayli yüksek olur. Böyle zamanlarda onları anlamaya çalışırım. Elbet ki onlara sunacağım kanıtlar onlarca değerli bulunmalıdır. Onlara şunları söylerim: “Yaptığım iş bilimden ziyade bir sanat olduğundan dolayı çizdiğim dairelerin hepsi mükemmel olmayabilirler. Lütfen mantıklı olun, sağduyunuzu kullanın ve size vermiş olduğum kanıtların çoğunluğuna göre karar verin”

Geçmiş yaşam anıları çocukları nasıl etkiler?

ÇOCUKLARIN GEÇMİŞ YAŞAMLARI

Geçen ay, gördüğü vizyondan çok etkilenen Carol Bowman'ın reenkarnasyon ve ruhun ölümsüzlüğü üzerine düşüncelere daldığına şahit olmuştuk. Bildiğiniz gibi Carol çocukluğuyla ilgili anılarını yeniden gözden geçirerek gördüğü vizyona ışık tutabilecek bir kanıt aramaya başlamıştı. Çocukluğundan beri insanların yalnızca tek bir kez dünyaya geldiğine inanmamıştı. Musevi inanışlarına göre yetiştirilmişti ve kendi dininde reenkarnasyon inancı yoktu. Çevresindeki Hıristiyan arkadaşlarının da inandıkları cennet ve cehennem ve ceza çekme kavramlarını incelediğinde onu tatmin edecek bir bilgiye rastlayamamıştı. Bunları düşünürken aklına gençlik yıllarında Boston'da arkadaşlarıyla beraber yapmış oldukları bir kumsal gezisi gelmişti. Arkadaşlarıyla yıldız dolu bir gecede sabaha kadar okyanus kıyısında oturan Carol sabahın ilk ışıklarıyla beraber büyük bir aydınlanma yaşamıştı. Burada çevresindeki her şeyle ve her varlıkla tümüyle bir olduğunu hissetmiş ancak yaşadığı bu olağanüstü duyguları birebir arkadaşlarına ifade edememiş ve onlar da bunu tam olarak anlayamamışlardı. Yaşadığı duyguları tam olarak çözebilmek amacıyla tesadüfen karşılaştığı Tibet'in Ölümler Kitabı isimli kitabı okuduğunda tam da aradığı şeylere rastlayan Carol Bowman, ruhun ölümsüz ve hiç bir zaman dilimine sığamayacak kadar büyük bir ışık olduğunu anlamıştı.

Carol Bowman'ın, "Children's Past Lives" kitabından çeviren: Nelda Bayraktar

İçlerinde yüzyıllardan beri birikmiş olan ruhsal bilgeliğe rağmen Budist ve Hindu metinler bir türlü beni tatmin etmiyorlardı. Doğu metinleri aydınlanmaya giden yolun yalnızca disiplinli bir hayat tarzından ve yeniden doğuştan geçmesi gerektiğini savunuyorlardı. Ama önerdikleri bu disiplinli hayat benim kültürüme ve yaşam tarzıma çok ters geliyordu. Ancak bir rahibin yaşayabileceği böyle bir hayatı benim 1970'lerin Boston'ununa uyarlamam çok zordu.

Batı edebiyatında Doğu mistisizmi

Derken bir sabah okulda katıldığım derslerin birisinde karşıma on dokuzuncu yıl İngiliz Romantik şairlerinden Wordsworth, Coleridge ve Blake çıktı. Batı edebiyatındaki Doğu mistisizmi ile böylece karşılaşmış oldum. Üstelik dili ve kültürü benimle aynı olan insanlar tarafından yazılan eserlerdi bunlar. Bu şairler eser-

lerinde ruhun ölümsüzlüğünü ve hepimizin içinde olan ve hiç bir zaman dilimine sığmayan o ezeli ve ebedi ruhu anlatmışlardı. "Ben Tanrı'yı sınırları belli olan hiç bir canlıda görmedim ama duyularım her şeyin içinde varolan o sonsuzu keşfettim" diyordu Blake.

Bu sözcükleri okuduktan sonra, üç ayımı William Blake'in eserleriyle Tibet'in Ölüler Kitabı'nın karşılaştırması üzerine makale yazarak geçirdim. Bu makaleyi yazmayı, o gece kumsalda yaşadığım aydınlanmayı tam olarak açıklayabilmek için üstlendiğim kutsal bir görev saymıştım.

Ölümün manası ve reenkarnasyon

Ölümün manası ve reenkarnasyon hakkında yaptığım tüm araştırmalar ve çalışmalar, sorularımın bazılarına cevap vererek inançlarımla ilgili yeni bir çerçeve çizmemeye olanak sağladılar. Ancak yine de yıldırdım çünkü bunları kullana-

Bir sabah okulda katıldığım derslerin birinde karşıma on dokuzuncu yıl İngiliz Romantik şairlerinden Wordsworth, Coleridge ve Blake çıktı. Batı edebiyatındaki Doğu mistisizmi ile böylece karşılaşmış oldum. Üstelik dili ve kültürü benimle aynı olan insanlar tarafından yazılan eserlerdi bunlar. Bu şairler eserlerinde ruhun ölümsüzlüğünü ve hepimizin içinde olan o ezeli ve ebedi ruhu anlatmışlardı. "Ben Tanrı'yı sınırları belli olan hiç bir canlıda görmedim ama duyularım her şeyin içinde varolan o sonsuzu keşfettim" diyordu Blake. Bu sözcükleri okuduktan sonra, üç ayımı William Blake'in eserleriyle Tibet'in Ölüler Kitabı'nın karşılaştırarak geçirdim.

O kış ölmedim. O vizyonu görmemden itibaren sağlığım da düzelmeye başlamıştı.

Uzun süren yatak istirahati ve aldığım ilaçlar da hastalığımın seyrini değiştirmiş olabilerlerdi. Öksürük nöbetlerim bitmeye yüz tuttuğunda, biraz daha rahatlıkla uyur oldum. Günden güne eski enerjime kavuşuyordum. Bu sıralarda Sarah'tan bir mektup aldım. Mektubunda büyükbabasının ve anneannesinin kendilerine çok iyi bakmalarına rağmen bizleri çok özlediğini yazıyordu. Evdeki işlerimi artık eskisi gibi yoluna koymaya başladıkdan bir kaç hafta sonra eşim çocuklarımı eve getirdi.

Uzun süren yatak istirahati ve aldığım ilaçlar da hastalığımın seyrini değiştirmiş olabilerlerdi. Öksürük nöbetlerim bitmeye yüz tuttuğunda, biraz daha rahatlıkla uyur oldum. Artık kesintisiz uyuyabildiğim için Tanrı'ya şükrediyordum. Günden güne eski enerjime kavuşuyordum. Bu sıralarda Sarah'tan bir mektup aldım. Mektubunda büyükbabasının ve anneannesinin kendileri-

rak hayatıma nasıl bir yön çizebileceğimi hala bilemiyordum. Bana ait olan bir parça geçmiş yaşamlarımda farklı deneyimler yaşamışsa eğer, bugünkü hayatımı nasıl etkileyebiliyordu? Şayet düşünce formları ve deneyimler yaşamlar değişse bile varoluyorsa, bunları nasıl değiştirebilirdik? İşte bu soruların yanıtları benim için çok önemliydi. Daha fazlasını bilmek istiyordum çünkü hayatım buna bağlıydı.

İyileşmeye başladım

O kış ölmedim. O vizyonu görmemden itibaren sağlığım da düzelmeye başlamıştı. Uzun süren yatak istirahati ve aldığım ilaçlar da hastalığımın seyrini değiştirmiş olabilerlerdi. Öksürük nöbetlerim bitmeye yüz tuttuğunda, biraz daha rahatlıkla uyur oldum. Artık kesintisiz uyuyabildiğim için Tanrı'ya şükrediyordum. Günden güne eski enerjime kavuşuyordum. Bu sıralarda Sarah'tan bir mektup aldım. Mektubunda büyükbabasının ve anneannesinin kendileri-

ne çok iyi bakmalarına rağmen bizleri çok özlediğini yazıyordu.

Çocuklarıma kavuştum

Evdeki işlerimi artık eskisi gibi yoluna koymaya başladıktan bir kaç hafta sonra Steve Sarah ile Chase'i eve getirdi. Çocuklarıma uzun uzun sarıldığımda hatırıma onları bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm kötü ve karanlık günler geldi. Artık çok mutlu ve şükür doluydum.

Hastalığımın ardından gelen bahar beni hiç bu kadar mutlu ve neşeli kılmamıştı diyebilirim. Asheville'in her tarafını pembe, mor ve kırmızı renkteki muhteşem açelyalar doldurmuştu. Kızıl-cık ağaçlarının çiçekleri ise ormanlığın içindeki takım yıldızlar gibiydiler. Güneşin sıcaklığı içimi hiç bu kadar ısıtmamıştı. Aldığım her ağrısız nefes için Tanrıma şükrediyordum. Bahar aylarıyla beraber sağlığım da çiçek açmaya başlayınca içimdeki hastalık ve ölüm korkusu da kötü bir rüya gibi silindi gitti. Ancak

sonbahar geldiği ve geceler soğumaya ve çiçekler de tohuma kalmaya başladıkları zaman kaygılarım yeniden su üstüne çıkmaya başladı. Acaba kışı sağ salim ölmeden geçirebilecek miydim? İçimde hala çözümlenmesi gereken bir şey vardı ama ben bunun ne olduğunu ve nasıl çözülmesi gerektiğini henüz bilmiyordum. Bunu anlayabilmek ve sağlığıma iyice kavuşabilmek için dua etmeye başladım.

Hipnoterapist çağırdım

Ekim ayında, gördüğüm vizyonu kendisiyle paylaştığım yakın arkadaşımız Rosario çok heyecanlı haberler vereceğini söyleyerek beni yanına çağırdı. Florida'dan gelen ve geçmiş yaşamla ilgili regresyon çalışmaları yapan bir hipnoterapist ile henüz tanışmıştı. Belki de bu adam benim vizyonumu anlamama ve içinden bir türlü çıkamadığım hastalığının kısır döngüsünden kurtulmama yardım edebilirdi. Hiç tereddüt etme-

den ve geçmiş yaşamla ilgili regresyonların ne anlama geldiğini bilmeden adı Norman Inge olan hipnoterapisti çağırdım.

Onu görür görmez yüzündeki afacanca gülümsemeden, cin gibi bakan gözlerinden ve gümüş rengi saçlarından hemen etkilendim. Sohbet ettik ve Norman bana farklı geçmişini anlattı. Hawaii yerlilerindendi ve bu adada uzun yıllardan beri şifacılık yapan bir neslin torunlarından. Bunlara Kahuna'lar deniliyordu. Bu gelenekte yetişen Norman büyükbabasından ve babasından bilgeliği öğrenmişti. Bu geleneksel bilgeliği, hipnoterapi ve nörolingüistik programlamaya (NLP) ile birleştirerek şifacılıkta büyük hüner kazanmıştı. Norman'ın anlattıklarıyla öylesine ilgilenmiştim ki midemde uçuşan kelebeklerin varlığını unutmuşum bir an. Norman seansa basit bir gevşeme egzersizi ile başladı. Yatıştırıcı bir müzik eşliğinde divanda

Gördüğüm vizyonu kendisiyle paylaştığım yakın arkadaşımız Rosario çok heyecanlı haberler vereceğini söyleyerek beni yanına çağırdı. Florida'dan gelen ve geçmiş yaşamla ilgili regresyon çalışmaları yapan bir hipnoterapist ile henüz tanışmıştı. Belki de bu adam benim vizyonumu anlamama ve içinden bir türlü çıkamadığım hastalığının kısır döngüsünden kurtulmama yardım edebilirdi. Hiç tereddüt etmeden ve geçmiş yaşamla ilgili regresyonların ne anlama geldiğini bilmeden adı Norman Inge olan hipnoterapisti çağırdım. Onu görür görmez yüzündeki afacanca gülümsemeden, cin gibi bakan gözlerinden ve gümüş rengi saçlarından hemen etkilendim

Zihnime net olmayan görüntüler gelmeye başladı. Bunlar aylar önce hasta yatağında gördüğüm görüntülerin aynısıydı. Norman: “Neler gördüğünü anlat ve onları daha net bir şekilde görmeye çalış” dedi. Norman’ın talimatlarını yerine getirmeye çalışırken, flu görüntüler yerlerini net olanlara bıraktılar. Artık her şeyi canlıymış gibi görüyordum. Bazen sahneler bir film izler gibi önümden hızla geçiyorlardı. Diğer zamanlarda ise, dikkatimi tümüyle oraya verdiğimde, sahne gözümün önünde donuyordu. Norman’ın operatörlüğünde ilerlerken ölmekte olan adamın çocukluğuna döndüm.

gözlerim kapalı vaziyette uyurken bana nefesime odaklanmamı ve bedenimin her bir parçasını bilinçli bir şekilde gevşetmemi söylüyordu. Sonunda tümüyle gevşedim. Sonra beni manzarası çok güzel olan hayali bir yere götürdü. Bu güzel manzaranın ortasında merdiven basamakları vardı. Basamaklara vardığımda kendimi başka bir hayatın içinde bulacağımı söyledi.

Norman’la yaşadığım ilginç deneyim

Zihnime net olmayan görüntüler gelmeye başladı. Bunlar aylar önce hasta yatağında gördüğüm görüntülerin aynısıydı. Norman: “Neler gördüğünü anlat ve onları daha net bir şekilde görmeye çalış” dedi. Norman’ın talimatlarını yerine getirmeye çalışırken, flu görüntüler yerlerini net olanlara bıraktılar. Artık her şeyi canlıymış gibi görüyordum. Bazen sahneler bir film izler gibi önümden hızla geçiyorlardı. Diğer zamanlarda ise, dikkatimi

tümüyle oraya verdiğimde, sahne gözümün önünde donuyordu. Norman’ın operatörlüğünde ilerlerken ölmekte olan adamın çocukluğuna döndüm. “Kendimi bir bebek olarak görüyorum. Oturmuşum ve boynumda önlüğüm var. Annem bana mama veriyor. Masanın etrafında ailem var. Babam ve kız kardeşlerim.” Norman’a sevgiyle bakılmanın ve büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyorum.

Ben bu hikayenin ana karakteriydim

İçimden bir ses ise bana bunların hepsini kendimin uydurduğunu söylüyordu ama imajların ve duyguların yoğunluğu tüm bunlara şüpheyle bakan zihnimi bastırıyordu. Sonunda içimdeki şüpheci ses yavaş yavaş dinmeye başlayarak yok oldu. Şimdi Norman’ın: “Neler deneyimliyorsun? Neler hissediyorsun?” sorularını duyudum.

Bir kaç dakika süren konsantrasyon süresin-

den sonra yalnızca kafamın içindeki bir filmi seyretmediğimi anladım. Ben bu hikayenin ana karakteri ve bu deneyimlerin bizzat sahibiydim. Artık yataktaki adamın gözlerinden görüyor, kulakları vasıtasıyla da duyuyordum. Onun kalbinde duyduğu sevgi aslında benim kalbimdeki sevgiydi. Ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Bundan da şaşırıcı olan şey, benim aynı zamanda hem gözlemci hem de bu adamın kendisi olabilmemdi. Her iki yerde birden olabiliyordum. Bu adamın bildiği her şeyi ben de bilebiliyor, anlayabiliyor

ve hatırlayabiliyordum ama onun bildiklerinin de ötesine geçebiliyordum.

Realiteler arasında duyusal bir paradoks yaşıyorum

Tüm bunların yanı sıra odada Norman'la beraber olduğumu ve divanın üzerinde yattığımı da farkındaydım. Geri planda çalan telefonu işitebiliyordum ama telefonun sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Sanki rüya görürken tümüyle uyanık gibiydim. Kısacası realiteler arasında duyusal bir paradoks yaşıyordum.

(Gelecek Ay: Konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz)

İçimden bir ses bana bunların hepsini kendimin uydurduğunu söylüyordu ama imajların ve duyguların yoğunluğu tüm bunlara şüpheyle bakan zihnimi bastırıyordu. Sonunda içimdeki şüpheci ses yavaş yavaş dinmeye başlayarak yok oldu. Şimdi Norman'ın: "Neler deneyimliyorsunuz? Neler hissediyorsunuz?" sorularını duydum. Bir kaç dakika süren konsantrasyon süresinden sonra yalnızca kafamın içindeki bir filmi seyretmediğimi anladım. Ben bu hikayenin ana karakteri ve bu deneyimlerin bizzat sahibiydim. Artık yataktaki adamın gözlerinden görüyor, kulakları vasıtasıyla da duyuyordum.

TİMSAL KARABEKİR BABASINI ANLATIYOR

Mustafa Kemal Atatürk'ün yol arkadaşı ve Kurtuluş mücadelemizin en aktif savaşçılarından Kazım Karabekir Paşa'nın kızı Timsal Karabekir ile yaptığımız söyleşimize bu ay da devam ediyoruz. Timsal Hanım, babası ile ilgili anıları ve kardeşleriyle birlikte kurduğu Kazım Karabekir Müzesi, Vakfı ve faaliyetleri üzerine anlatmaya devam ediyor.

Nihal Gürsoy- Timsal Hanım, Kâzım Karabekir Paşa'nın Atatürk ile birlikte tarihi göreve adım atışını sizden dinleyebilir miyiz?

Timsal Karabekir- Tabii. O günleri, o anı yaşamak lâzım, bunu tam anlayabilmek için. Ben size babamın kaleminden okuduklarımı aktarabilirim ancak. Mondros Mütarekesi imzalanıyor, anlaşma imzalandığında kötü bir idareyle yönetildiğimizden, egemen olan İngilizler oluyor. Boğazın sularında İngiliz gemileri, Beyoğlu'nda İngiliz askerleri, Fransız askerleri, İtalyanlar. Kâzım Karabekir'in kendi satırlarından aktarıyorum size: “Boğaz'dan aşağıya giderken bir Türk gemisinde İngiliz zabitanın Türk Bayrağını yere attığını, yerine kendi bayrağını çektiğini gördüm” diyor. “Hayatımda hiç bu kadar üzülmemiştim, ama o an Süleymaniye vakurla yükselen minareleriyle bana şu kararı aldırttı. Tek dağbaşı mezar oluncaya kadar çar-

pışacağım.” Ve doğru M.Kemal Paşa'nın Şişli'deki konağına gidiyor, hasta yatmakta M.Kemal Paşa; “Paşam” diyor. “İstanbul'da kalmakla hiçbir şey yapamayız, ben Doğu'ya Erzurum'a 15. Kolordu'nun başına gidiyorum. Kurtuluşun anahtarı Doğu'dadır, siz de Doğu'ya gelin.” İlk daveti M.Kemal Paşa'ya Kâzım Karabekir yapıyor. Sonra hepimizin bildiği gibi M.Kemal Paşa Samsun'a çıktı, kolay çıkmadı elbette. İngilizlerin verdiği pasaport var elinde. M.Kemal Paşa'ya İngilizler pasaport veriyor, emir ise şöyle: “Türk birliklerinin elindeki silahları toplamak” Mustafa Kemal Samsun'a ve ötesine gidebilmek için her şeye razı, yeter ki gidip Kurtuluş Savaşı'nı başlatabilsin. Samsun'dan, Havza'ya geçiyor, Havza'dan Amasya'ya geçiyor ve Amasya Genelgesi ile sesini tüm dünya'ya duyuruyor. “Vatan bütündür bölünemez, Millet bütündür bölüne-

Mondros Mütarekesi imzalanıyor, anlaşma imzalandığında kötü bir idareyle yönetildiğimizden, egemen olan İngilizler oluyor. Boğazın sularında İngiliz gemileri, Beyoğlu'nda İngiliz askerleri, Fransız askerleri, İtalyanlar. Kâzım Karabekir'in kendi satırlarından aktarıyorum size: “Boğaz'dan aşağıya giderken bir Türk gemisinde İngiliz zabitanın Türk Bayrağını yere attığını, yerine kendi bayrağını çektiğini gördüm” diyor. “Hayatımda hiç bu kadar üzülmemiştim, ama o an Süleymaniye vakurla yükselen minareleriyle bana şu kararı aldırttı. Tek dağbaşı mezar oluncaya kadar çarpışacağım.

M.Kemal Paşa'ya İngilizler pasaport veriyor, emir ise şöyle: "Türk birliklerinin elindeki silahları toplamak" Mustafa Kemal Samsun'a ve ötesine gidebilmek için her şeye razı, yeter ki gidip Kurtuluş Savaşı'nı başlatabilsin. Samsun'dan, Havza'ya geçiyor, Havza'dan Amasya'ya geçiyor ve Amasya Genelgesi ile sesini tüm dünya'ya duyuruyor. "Vatan bütündür bölünemez, Millet bütündür bölünemez" Bu sözler İstanbul'da yankılandığı zaman İngilizler çok kızıyorlar, kendilerinin ustaca bir manevrayla saf dışı edilmelerine de çok şaşırıyorlar tabii. "Biz onu ne için gönderdik, o orada ne işler yapıyor?" gibisinden.

mez" Bu sözler İstanbul'da yankılandığı zaman İngilizler çok kızıyorlar, kendilerinin ustaca bir manevrayla saf dışı edilmelerine de çok şaşırıyorlar tabii. "Biz onu ne için gönderdik, o orada ne işler yapıyor?" gibisinden. Padişah çok aciz bir durumda tabii o dönemde, İngilizlerin baskısıyla Kâzım Karabekir'e : "Derhal M.Kemal'i tutuklayacaksınız" diye emir veriyor. Mustafa Kemal Paşa çok şerefli bir asker, bu emri duyunca "Ben istifa ediyorum" diyor. İşte o gün Erzurum'da kurtuluşun yıldızının parladığı andır. M.Kemal Paşa sivil, Rauf Orbay ile birlikte konakta otururken içeriye Kâzım Dirik giriyor, Kâzım Dirik baş yaveri, "Paşam" diyor. "İstifa ettiğinize göre, bundan böyle ben emirleri kimden alacağım?" "Elimdeki dosyaları ki-me vereceğim?" "Gördün mü Rauf?" diyor, M.Kemal Paşa çok üzgün bir durumda. O sırada içeriye bir emir su-bayı giriyor ve Kâzım

Karabekir Paşa'nın bir süvari bölüğü asker ile geldiğini haber veriyor. Rauf Orbay anılarında diyor ki: "Mustafa Kemal Paşa bir an sarardı." Çünkü Kâzım Karabekir'in aldığı emri ikisi de biliyorlar. Ve o sırada İngiliz uçakları devamlı bildiri dağıtıyorlar. M.Kemal'in derhal idamı isteniyor. M.Kemal Paşa'nın elinde de o bildirilerden bir tanesi var. Kâzım Karabekir içeriye giriyor, sivil olan M.Kemal Paşa'nın karşısında bir asker selâmı veriyor; "Paşam" diyor, "dün olduğu gibi, bugün de bütün kolordumla emriniz-deyiz, siz bizim liderimizsiniz." Bunun üzerine ikisi de ayağa kalkıyorlar, gözleri yaş içerisinde sarılıyorlar. Kâzım Karabekir'in 15. Kolor-du'su askerini ve silahını teslim etmemiş tek ordu durumunda. Bütün ordular dağıtılmış. Bundan sonra Erzurum Kongresi yapılıyor, bunu Sivas Kongresi takip ediyor ve şanla, şerefle, dualarla TBMM açılıyor. Kâzım Karabekir ve asker-

lerinin daha sonraları elde ettiği tüm savaş ganimetleri, silah gibi, yiyecek, giyecek gibi sürekli batı'ya Atatürk'ün bulunduğu yerlere kaydırılarak M.Kemal Paşa'ya destek veriliyor. Cumhuriyet ilan ediliyor.

NG- *Daha sonra neler oldu? Kâzım Karabekir Paşa ile Atatürk arasında, elinde tutuklama emri olduğu halde "Siz, bizim liderimizsiniz" diyen onun her emrine itaat eden Kâzım Karabekir ile Atatürk neden uzak düştüler?*

TK- Kâzım Karabekir ve diğer Paşalar Rauf Orbay Paşa, Refet Paşa,

Ali Fuat Paşa, İsmet Paşa gibi onunla omuz omuza vatan için mücadele eden, birlik içinde hareket eden bu isimler işler düze çıkıp, politika başladıktan sonra bir takım sıkıntılar yaşıyorlar. O sıkıntılarının içinde "Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası"nın kuruluşu da var (1924). Doğu'da birlikte olduğu komutanlar da burada kendisiyle beraberdir. Bu partinin tüzüğünde yazılı olan, "dine saygılıyız" maddesi bir takım çevrelerce kullanılmış hattâ "Şeyh Sait İsyanı" bile haksızca Kâzım Karabekir ve arkadaşlarıyla ilgilendirilmiştir. Halbuki Şeyh Sait, Kâzım Karabekir'i "din elden gidiyor, kızları piyano kendisi keman çalıyor" diye suçluyor. 1926 yılında, İzmir'de vuku bulan Atatürk'e suikast hadisesinden sonra ise Kâzım Karabekir Paşa'nın da adı suikasta karıştırılıyor: Bana anlatılan, benim kanaatim de o yönde, babam ve diğer paşalara yapılan, suikast içinde bir suikasttır. Ya-

Kâzım Karabekir ve diğer Paşalar Rauf Orbay Paşa, Refet Paşa, Ali Fuat Paşa, İsmet Paşa gibi onunla omuz omuza vatan için mücadele eden, birlik içinde hareket eden bu isimler işler düze çıkıp, politika başladıktan sonra bir takım sıkıntılar yaşıyorlar. O sıkıntılarının içinde "Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası"nın kuruluşu da var. Doğu'da birlikte olduğu komutanlar da burada kendisiyle beraberdir. Bu partinin tüzüğünde yazılı olan, "dine saygılıyız" maddesi bir takım çevrelerce kullanılmış hattâ "Şeyh Sait İsyanı" bile haksızca Kâzım Karabekir ve arkadaşlarıyla ilgilendirilmiştir. Halbuki Şeyh Sait, Kâzım Karabekir'i "din elden gidiyor, kızları piyano kendisi keman çalıyor" diye suçluyor

Kâzım Karabekir ilk ikiz kız çocuklarının doğacağı zamanda mahkemelerle uğraşmaktadır. Onun için bu yıllar çok sıkıntılıdır, hem maddi hem manevi açıdan zorluklarla doludur. Suikast mahkemesi çok enteresandır, bütün askerler silahlarını masaya koyup bekliyorlar. O sırada, askeri, bir manevra ile Çeşme'ye çekmek istiyorlar fakat hiç biri gitmiyor. Ve hattâ diyorlar ki Paşaların, bilhassa Kâzım Karabekir'in aleyhine bir karar alınırsa burayı yok ederiz. Durumu M. Kemal Paşa'ya iletiyorlar. Atatürk "Beraat ettirin paşaları" deyince mahkeme beraat kararı alıyor, yani çok kolay olmuyor bu işler

ni, "hazır böyle bir şey varken, biz de bunları bertaraf edelim" gibilerinden. Ve babamın bütün suçu nedir biliyor musunuz? Samanpazarı'ndan geçerken suikasta karışanların birinin, galiba Ziya Hurşit'in amcası, dayısı falan gibi birine "merhaba" deyip geçmiş olması.

NG- *Kimler babanızı bu işe buluşturmak istemiş olabilir?*

TK- Kurtuluş Savaşı esnasında Atatürk'ün etrafındakileri biliyorsunuz. Daha sonra yeni bir kadro onun etrafına geldiği zaman, o eski kadrodaki insanların hepsi elinin tersi ile silinip yok edilmek istenmiş. Bütün paşalar suikastla suçlanıyorlar çünkü.

NG- *Daha sonra beraat ediyorlar değil mi?*

TK- Evet. Kâzım Karabekir ilk ikiz kız çocuklarının doğacağı zamanda bu mahkemelerle uğraşmaktadır. Onun için bu yıllar çok sıkıntılıdır, hem maddi hem manevi açıdan zorluklarla dolu-

dur. Suikast mahkemesi çok enteresandır, bütün askerler silahlarını masaya koyup bekliyorlar. O sırada, askeri, bir manevra ile Çeşme'ye çekmek istiyorlar fakat hiç biri gitmiyor. Ve hattâ diyorlar ki Paşaların, bilhassa Kâzım Karabekir'in aleyhine bir karar alınırsa burasını yok ederiz. Durumu M. Kemal Paşa'ya iletiyorlar. Atatürk "beraat ettirin paşaları" deyince mahkeme beraat kararı alıyor, yani çok kolay olmuyor bu işler.

NG- *Daha sonra Kâzım Karabekir'in kendi kabuğuna çekildiği bir dönem var. Pek çok kitap yazıyor bu dönemde sanıyorum. Burada satışa sunulmuş durumda bu eserler, az evvel müzeyi gezerken gördüm.*

TK- Evet. Kurtuluş Savaşı, Ermeni ve Kürt meseleleri, savaşa iştirak eden milletlerin cepheleleri, çocukların ve gençlerin eğitimi gibi pek çok konudaki eserini burada yazıyor. Yukarıda bahsettiğim olaylar-

dan sonra, 1927 senesinde emekliye ayrılıyor. İstanbul'a yerleşerek bu evde yaşamına devam ediyor. Burada 1938 yılına kadar çok dar bir çevreyle temas kurar. Onu bu dönemde yalnız bırakmayanların başında Nevzat Ayasbeyoğlu, Cafer Tayyar Eğilmez, Ali Fuat Cebesoy, Rauf Orbay gelmektedir. Devlet tarafından polis takibinde idi, evinden çıktığı anda mutlaka polis takibi vardı. Bazen tramvaya binermiş, bakarmış ki polis aşağıda kaldı, hemen cama vurarak "Oğlum, Cafer Tayyar'a gidiyorum, oraya gel" dermiş. Annem de kızarmış "Niye söyledin, bıraksaydın da gelmeselerdi" diye. Babam, "Onlar ekmek parası kazanmak için bu işi yapıyorlar, ekmeklerinden olurlar" dermiş. Çok iyi yürekli bir adam olduğunu ve hassas bir kişiliğe sahip olduğunu tüm yakın tanıyanları dile getirirler. Üzgün olduğu zamanlarda bir gülü yanına alarak odasına kapanır, güle bakarak dü-

şünürmüş. Annem çok varlıklı bir çiftçi ailesindendi, şişeyle yağ almış bu annemin çok ağrına gidermiş. "Fakire verirken bile vermezdik şişe ile" dermiş. Hattâ bu babamın "İki Damla Gözyaşı" adlı şiirinde de geçer: "Hayatımın kalmamıştı artık tadı Kalmamıştı elimde hiç satacak Peki! Ya bu hastalara kim bakacak? Vejatalin eritmek için sarılmıştım kepçeye Fakat doktor parası sığmıyordu hiç bütçeye Satmıştım elimde olanı Yemiştik maziden kalan!.."

NG- Peki bu devrede Kâzım Karabekir Paşa ile Atatürk hiç görüşmediler mi?

TK- Atatürk, 1936 yılında Dolmabahçe Sarayı'nda tertiplenen uluslararası bir Tarih ve Dil Kongresi'ne Kâzım Karabekir'i de davet etmiştir, o da davete icabet etmiştir. Ancak babam, anneme verdiği "erken gelirim" sözü yüzünden kongreden er-

Babam 1927 senesinde emekliye ayrılıyor. İstanbul'a yerleşerek bu evde yaşamına devam ediyor. Burada 1938 yılına kadar çok dar bir çevreyle temas kurar. Onu bu dönemde yalnız bırakmayanların başında Nevzat Ayasbeyoğlu, Cafer Tayyar Eğilmez, Ali Fuat Cebesoy, Rauf Orbay gelmektedir. Devlet tarafından polis takibinde idi, evinden çıktığı anda mutlaka polis takibi vardı. Bazen tramvaya binermiş, bakarmış ki polis aşağıda kaldı, hemen cama vurarak "Oğlum, Cafer Tayyar'a gidiyorum, oraya gel" dermiş.

İsmet İnönü'nün daveti ile 1938 yılında siyasete girer. İstanbul Milletvekilliği yapar. 1946 – 1948 yılları arasında da TBMM Başkanlığı'na getirilir. 26 Ocak 1948'de hayata gözlerini yumar. Bunlar acı ama

bize düşen, onların arasındaki bir takım politik nedenlere dayalı fikir anlaşmazlıklarını değil, kurdukları ve yücelttikleri Cumhuriyeti korumak.

Bunu kimseden beklemeden kendimiz üzerimize ne düşüyorsa yapabilmek, kanımızla canımızla mücadele ederek üzerinde var olduğumuz bu topraklar üzerinde kardeşçe, birlik ve beraber içerisinde yaşamak

ken ayrılınca Atatürk ile görüşebilme imkânı bulamaz. Dolayısıyla ikisi arasındaki bu durum yine çözülemez. Atatürk, Dolmabahçe'de hasta yatarken “Kâzım'ı çağırın” diyor. “Helalleşmek istiyorum.” Babama bunu bildirmiyorlar. Daha sonra ablamdan duyduğuma göre, “Gider miydin babacığım?” dediği zaman, “Tabii giderdim. O Mustafa Kemal Atatürk'dü” diyor. İşte böyle...

NG- Daha sonra siyasete döndü değil mi Kâzım Karabekir Paşa?

TK- Evet. İsmet İnönü'nün daveti ile 1938 yılında döner. İstanbul Milletvekilliği yapar. 1946 – 1948 yılları ara-

sında da TBMM Başkanlığı'na getirilir. 26 Ocak 1948'de hayata gözlerini yumar. Bunlar acı ama bize düşen, onların arasındaki bir takım politik nedenlere dayalı fikir anlaşmazlıklarını değil, kurdukları ve yücelttikleri Cumhuriyeti korumak. Bunu kimseden beklemeden kendimiz üzerimize ne düşüyorsa yapabilmek, kanımızla canımızla mücadele ederek üzerinde var olduğumuz bu topraklar üzerinde kardeşçe, birlik ve beraber içerisinde yaşamak.

NG- Çok teşekkür ediyorum Timsal Hanım, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

TK- Ben de teşekkür ediyorum.

SALİH'İN ÖYKÜSÜ

Zihnimin albümüne gömülüp de, sana ait resimleri her karıştırdığımda, incecik soluk yüzüne inat, ıslıl ıslıl parlayan kocaman siyah gözlerine takılıp kalıyor aklım. Onları ilk, muayenehanemin kapısını çaldığımda görmüştüm.

Doç.Dr. Şafak Nakajima

İki yıl kadar önce bir gün, ameliyatını yapan doktorun beni arayıp seni ve hastalığını anlatıyor, benim desteğime de ihtiyaç olduğunu söylüyor.

Şansını yaver görmüyor, kemik kanseriyle verdiği savaşta.

Yanında annenle baban, büyük bir umutla geliyorsun bana. Hastalığını anlatırken onların gözü doluyor. Her konuştuğumda, koltuk-

larının ucuna biraz daha yaklaşıp, tek bir sözcüğü bile kaçırmak istemezcesine dikkatle beni dinliyorlar.

Ağzımdan çıkacak sihirli bir cümle, beş yıldır evinizde karargâh kuran Azrail'i oradan uzaklaştıracak, ölüm fermanını geçersiz kılacak, her şeyin bir kâbustan ibaret olduğunu müjdeleyecek sanki.

Ö Zihnimin albümü-
ne gömülüp de,
sana ait resimleri her
karıştırdığımda, ince-
cik soluk yüzüne inat,
ışıl ışıl parlayan kocaman siyah gözlerine takılıp kalıyor aklım. Onları ilkin, muayenehanemin kapısını çaldığında görmüştüm.

İki yıl kadar önce bir gün, ameliyatını yapan doktorun beni arayıp seni ve hastalığını anlatıyor, benim desteğime de ihtiyaç olduğunu söylüyor. Şansını yaver görmüyor, kemik kanseriy-le verdiği savaşta.

Yanında annenle baban, büyük bir umutla geliyorsun bana. Hastalığını anlatırken onların gözü doluyor. Her konuştuğumda, koltuklarının ucuna biraz daha yaklaşıp, tek bir sözcüğü bile kaçırmak istemezcesine dikkatle beni dinliyorlar. Ağzımdan çıkacak sihirli bir cümle, beş yıldır evinizde karargâh kuran Azrail'i oradan uzaklaştıracak, ölüm fermanını geçersiz kılacak, her şeyin bir kâbustan ibaret oldu-

nu müjdeleyecek sanki.

Ah, Salih! Keşke evinizin pencerelerini açıp, içerdeki kapkara keder bulutlarını güneşli rüzgârlara yükleyerek sonsuzluğa yollayabilsem. Keşke, metal çivilerle tutturulmuş aksayan bacağına, beş yıl önce çılgınca futbol oynadığın sahalarda, gol üstüne gol atacak kuvveti verebilsem...

Ama bazen olmuyor, Salih! Bazen bana düşen, yolcuğunun bir yerinde yolu benden geçen kederli yolculara yoldaşlık etmek oluyor yalnızca. Senin korkularını, senin hüznlerini, senin çaresizliklerini içime alıp, bencileyin umutlarla harmanlayarak sana geri vermekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Büyütmemiz gereken coşkularını

Kocaman gözlerine bakıyorum. Henüz 21 yaşındasın ve beş yıldır çektiğin acıların izleriyle, doyasıya yaşayamadığın delikanlılığının

çoşkusu, garip bir köşe kapmaca oynuyorlar gözlerinde. Ben, acılara takılıyorum...Ama büyütmemiz gereken coşkuların...

Evinizde, senin hep yattığın kanepede bugün baban ve kardeşlerin oturuyorlar. Annen benim yanımda. Senden söz ederken yüzüne sevinç yerleşiyor. Bir bahar sabahı gelmişsin dünyaya. 'Pembe yüzlü, çok mutlu ve uyumlu bir bebektir' diye anlatıyor annen seni. Okula giderken babanın yanında çalışmışsın. 3-4 yaşında güzel kızlara laf atarmışsın. Futbol oynar, patenle kayarmışsın her gün. Okulda da çok başarılıymışsın.

Sonra bir gün berbat bir ağrı, yalnızca dizine değil yaşamınızın kalbine saplanıyor. Doktorlar kötü haberi veriyor annene. Sonrası malum, biyopsiler, ameliyatlara, kemoterapiler, tekrar ameliyatlara, tekrar kemoterapiler. Hepsine göğüs geriyorsun ama seninle aynı zamanda tedavi gören arkadaşları-

nın birer ikişer ölmesi seni yıkıyor.

İyi ki günlük tutmuşsun

Bana terapiye geldiğinde de bundan söz ettin. Senden, bir günlük tutmanı istediğimde bana, geride kalmanın çok zor olduğunu, ölümünden sonra ailenin bu günlüğü bulması halinde çok üzüleceklerini, o nedenle günlük tutmak istemediğini anlattın.

Oysa tutmuşsun. Burada yazdıklarımın bazılarını senin gizlice tuttuğun, benimle yaptığın çalışmalarını detaylarıyla yazdığın günlüğünden öğrendim. İyi ki tutmuşsun, Salih!

Gece içimde bir sıkıntı var. Seziyorum bir şeylerin yolunda gitmediğini... Annen arıyor ve çok sıkıntılı olduğunu haber veriyor. Dizine doyamayan tümör, şimdi de sana soluk alacak yer bırakmıyor dadandığı körpecik akciğerlerinde.

Hastaneye götürüyorlar daha sonra o gece seni. Doktorlar eve gönderiyorlar, yapacak bir şey yok diye.

Senden, bir günlük tutmanı istediğimde bana, geride kalmanın çok zor olduğunu, ölümünden sonra ailenin bu günlüğü bulması halinde çok üzüleceklerini, o nedenle günlük tutmak istemediğini anlattın. Oysa tutmuşsun. Burada yazdıklarımın bazılarını senin gizlice tuttuğun, benimle yaptığın çalışmalarını detaylarıyla yazdığın günlüğünden öğrendim. İyi ki tutmuşsun, Salih!

Çok şeyler konuşmuştuk o gün. Sana elimle çorba içirmiştim. Şakalar yapmıştın. Hayatını anlatmıştın. Nasıl da istiyordun öykünü yazmamı! Kahramanca verdiğin savaşı. Söz vermiştim ben de sana.

Sabah bir akraban arıyor beni erkenden. Senin kuş olup uçup gittiğini haber veriyor. Boğazım düğüm düğüm, başım dönüyor ama sözümlü tutup fırlayıp çıkıyorum evden.

Yanına ulaştığımda, beni ilk kez hayal kırıklığına uğrattıyor gözlerin. Yere yatırılmış cansız bedenini örten örtüyü kaldırdığımda, yarı aralık kapakların arasında geriye kaymış siyah gözlerinin fersizliğine inanamıyorum. Kapatmaya çalışıyorum ama ölümün soğukluğuna yenik düşen göz kapakların, benim ellerimin sıcaklığına direniyor.

Sonra seni alıyorlar, götürüyorlar, yıkayıp, sarıp sarmalayıp gömüyorlar. O derin keder yolculuğunda, beni rahatlatan tek şey, hep yanında olmam. Annenin elini tutabilmem.

Nereye gidiyorsun Salih? Hani verdiğimiz

maç sözü?

Bir hafta önce yanındaydım. Çok neşelenmiştin beni görünce. Bana sarılmış, giderek daha da güzelleştiğimi anlatmış, iyileşince mutlaka benimle maça gitme sözü almıştın benden. Fanatik bir Galatasaray taraftarıydın.

Hayatını anlatmıştın

Çok şeyler konuşmuştuk o gün. Sana elimle çorba içirmiştim. Şakalar yapmıştın. Hayatını anlatmıştın...Nasıl da istiyordun öykünü yazmamı!...Kahramanca verdiğin savaşı... Söz vermiştim ben de sana. İşte şu an tuttuğum o sözü. Ben aslında, aylar önce bir doktor arkadaşıma gönderdiğim mektupla başlamışım sana dair yazmaya. Aynen şöyle: "Hayat, tariflere sığmayan derslerini her dakika nasıl da öğretiyor bize! Dün, Ewing sarıklı 21 yaşında genç

bir hastamı ziyarete gittim Tuzla'da. O hem umutlu, hem de öleceğini biliyor. Ben, onu ziyareten korkuyordum ne zamandır. Ne söyleyeceğimi bilmediğim için. Ama dün, dişimi sıktım ve gittim. İyi ki gitmişim. Onun yattığı oda, dün bir şölen, bir düğün, bir aşk odasına dönüştü. Annesi ve bir yakını varken başladık konuşmaya. Ölümünden söz ettik. Düşünsene, bir yıl önce iyileşip okuluna devam etmeyi, sevdiğiyle oynamayı hayal eden bir gençle, tam da ölümün, kafatasından ve sırtından, bunca yıllık hekimliğim boyunca hiç görmediğim, birer portakal büyüklüğünde dışarı fırlamış tümörlerle varlığını gösterdiği bir anda, ne konuşacağını bulabilmenin zorluğunu! Ama biz bulduk. Herkesi dışarı çıkardım. Kollarını okşadım. Kendi ölüm dene-

yimimi anlattım ona. Hani şu güneş çarptığın da, yaşadığım beyaz ışığın görkemini.

Bakışları sıcacıktı

“O” giderken onunla, ondan sonra da ailesiyle beraber olacağıma söz verdim. Beden denen tenin, ölüm anında bir kılıf gibi geride bırakılacağını ve onunla artık hiçbir ilgisi olmayan bir maddeye dönüşeceğini anlattım. Uzun uzun birbirimizin gözlerine baktık. Ben ve o, tanımlanamaz bir ruh birliğine girdik. Bakışları sıcacıktı. Huzur vardı gözlerinde. Ve ben, iyi ki “o an ve orada” varmışım, dedim. Çünkü bu, varılabilecek en yüksek buluşmaydı iki insan için. Sonra, odadan ayrılırken, bunun belki de son görüşmemiz olacağını bilerek birbirimize el salladık. Biliyorduk ki, biz ikimiz, bambaşka bir bütünlüğün parçalarıyız. O neredeyse ben oradayım ve ben neredeysem o orada olacak hep. Bu aşk, bizim henüz tanımlayamadığımız, literatüre

sokamadığımız bir şey. Ama her şeyden çok daha gerçek, “Journal of bilmem ne” de yazılardan çok daha gerçek. İnsanın insana aşkı. Ölümün, yaşamla dansı...”

Her gün Ali Sami Yen stadyumunun önünden geçip işime giderim. Sarı-kırmızı renkler bana, arkadaşlarının mezar taşına sardığı Galatasaray atkısını değil, muayenehaneye gelip de, çıkınca maça gittiğin zamanlar giydiğin bereni hatırlatır.

Sık sık, stadın demir parmaklıklarının önünde rastlarım sana. Gözlerin ışıl ışıl, canlı, coşkulu. Seslenirsin bana yavaşça: “Şafak Hanım, yine aldık maçı. Bir daha ki sefer siz de geliyorsunuz, unutmayın!” “Tamam” derim. “Tamam, Salih. Söz, geleceğim!... Yeter ki gözlerin böyle ışılsın!” Sonra gülümseyip el sallarsın birbirimize. Kimseler fark etmez... Seni iyi gördüğüm için içim rahat, işime yürürüm. Havada bir muhabbet, bir muhabbet!.. Bunu sadece ikimiz hissederiz...

“O” giderken onunla, ondan sonra da ailesiyle beraber olacağıma söz verdim. Beden denen tenin, ölüm anında bir kılıf gibi geride bırakılacağını ve onunla artık hiçbir ilgisi olmayan bir maddeye dönüşeceğini anlattım. Uzun uzun birbirimizin gözlerine baktık. Ben ve o, tanımlanamaz bir ruh birliğine girdik. Bakışları sıcacıktı. Huzur vardı gözlerinde. Ve ben, iyi ki “o an ve orada” varmışım, dedim. Çünkü bu, varılabilecek en yüksek buluşmaydı iki insan için. Sonra, odadan ayrılırken, bunun belki de son görüşmemiz olacağını bilerek birbirimize el salladık.

BOP, BEP, BAP

Yukarıda başlık olarak verilen üç harfli üçlü'nün açılımı şöyle: Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), büyük enerji projesi (BEP) ve Büyük Amerika Projesi (BAP).

Cumhuriyet gazetesi'nen Sayın Mustafa Balbay, Büyük Ortadoğu Projesinin yaşama nasıl geçeceği, bunun Türkiye'ye yansımalarının neler olacağı sorularına yanıt arıyor. Bu amaçla Prof. Hüseyin Pazarıcı, eski büyükelçi çalışanı Orhan Aka, emekli tuğgeneral Cihangir Dumanlı ve stratejist Ali Külebi ile "BOP"u masaya yatırıyor.

Yukarıda başlık olarak verilen üç harfli üçlü'nün açılımı şöyle: Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ile Ortadoğu haritası yeniden düzenleniyor. Bunun altında yatan ana neden, büyük enerji kaynaklarını denetim altına alma projesi (BEP ve ABD'nin dünyanın tek egemeni olmayı sürdürme amacıyla, bu büyük projeyi tek başına, kimseyi dinlemeden uygulamaya koyması. Yani Büyük Amerikan Projesi (BAP).

“Cumhuriyet”ten Sayın Mustafa Balbay, Büyük Ortadoğu Projesinin (BOP) yaşama nasıl geçeceği, bunun Türkiye'ye yansımalarının neler olacağı sorularına yanıt arıyor. Bu amaçla Prof. Hüseyin Pazarıcı, eski büyükelçi çalışanı Orhan Aka, emekli tuğgeneral Cihangir Dumanlı ve stratejist Ali Külebi ile “BOP”u masaya yatırıyor.

İKİNCİ KÖPRÜBAŞI: LÜBNAN

Sayın Aka, ABD'nin

esas amacının Lübnan'ı Hıristiyanların ağırlıklı olduğu bir yönetimle, İsrail'den sonra ikinci bir köprübaşı yapmak olduğunu öne sürüyor. Ve Lübnan'ın Hıristiyan bölgelerinin, özellikle bombalanmadığına dikkati çekiyor.

Sayın Pazarıcı, bu görüşünü ekliyor: “BOP hesabıyla baktığımızda temel amaç, uluslararası düzeyde enerji üretim ve güvenli bir şekilde dağıtım ağını ABD'nin elinde bulundurmaktır. İkinci amaç da İslâmi terör diye adlandırdıkları sorunu silebilmek. Dünya ekonomisinin küreselleşmesi çerçevesinde çok uluslu şirketler dünyanın tümü üzerinde egemen olmak istiyor. Bunu yaparken de ekonominin besleyicisi olan enerji unsurunu, kendileri için tam güvenlikte tutmak istiyorlar.”

Pazarıcı'ya göre, BOP'un hedefine varması için İsrail atağa kaldırıldı. Yakın hedef, Filistin yönetiminin Hamas'tan alınıp, ılımlı(!) Filistinlilere verilmesi,

Hizbullah'ı silmenin arkasında Hıristiyan ağırlıklı bir Lübnan yaratma girişimi var.

ABD Ortadoğu'ya şekil verirken devletler hukukuna aldırıyor. Uluslararası kuruluşları, hedeflerine uyduğu ve işine geldiği ölçüde kullanıyor.

DÜNYA'NIN KABADAYISI

ABD'nin askeri gücüne dayanarak bu yola çıktığını, karşısında ona “Dur” diyecek bir güç bulunmadığı görülüyor. Sayın Külebi, bu gücü rakamlara dökerek doğruluyor: “Amerika'nın çok dengesiz bir askeri gücü var. 25 Avrupa Birliği üyesinin toplam savunma bütçesi 140 milyar dolar. ABD'nin ise 450 milyar dolar. Neredeyse beş katı. Bu oranla ABD'nin uyguladığı politikaya baktığımızda, kanun benim diyor, kovboy filmlerinde olduğu gibi.” Dumanlı Paşa, askeri açıdan olaya baktığında BOP'u, Büyük Amerika Projesi olarak değerlendiriyor (BAP).

Bush yönetimi Ortadoğu'yu, Hazar'ı kontrol altına alıp uzun süre rahat etmek istiyor. Lübnan'da devam eden savaşın siyasi hedefi nedir sorusunu Dumanlı Paşa şöyle yanıtlıyor: "İsrail'in mutlak güvenlik arayışı var. Ben bu savaşı İsrail ile Hizbullah arasında değil, ABD ile İran arasında görüyorum. Hizbullah, İran'ın temsilcisi olarak savaşıyor."

Sayın Aka ise, gelecekte Çin, Hindistan ve Rusya'nın üç süper güç olarak, dünya sahnesine çıkacağını, o nedenle Amerika'nın bir an evvel buraya el koyması gerektiğini vurguluyor. Bush yönetimi Ortadoğu'yu, Hazar'ı kontrol altına alıp uzun süre rahat etmek istiyor. Halen Lübnan'da devam eden savaşın siyasi hedefi nedir sorusunu Dumanlı Paşa şöyle yanıtlıyor: "İsrail'in mutlak güvenlik arayışı var. Genel siyasi hedef nedir diye sorarsak; ben bu savaşı İsrail ile Hizbullah arasında değil, ABD ile İran arasında görüyorum. Hizbullah, İran'ın temsilcisi olarak savaşıyor. İsrail'de ABD'yi arkasına alıp savaşıyor." Şimdi, insanın aklına şöyle bir soru geliyor: ABD mi İsrail'i kullanı-

yor, İsrail mi ABD'yi?

FİL VE KAMÇILI ADAM

Sayın Aka, Amerikan politikasının tamamen İsrail'e endeksli olduğunu belirterek, ilginç bir örnekle duruma açıklık kazandırıyor:

"Sirklerde fil çıkar, yarım ton. 60 kiloluk kamçılı bir adam o fili tek ayağı üstünde durdurur. Kamçılı adam İsrail, tek ayak üstünde duran fil ise Amerika. İsrail ne isterse onu yaptırır. Niye yaptığını herkes bilir. Yani onların oradaki varlığı, her tarafa girmiş olmaları, basına, parlamentoya, Hollywood'a, nereye isterseniz, bunlar organize, Amerika'yı bir bakıma esir almış durumda. Demek ki ikinci amaç İsrail'in çıkarları ve İsrail'in güvenliği..." ABD'nin Ortadoğu'ya

demokrasiyi, insan hakları ve özgürlüklerini götürmek üzere gittiği ne derecede ciddi? Sayın Külbi "Tablo ortada" diyor ve devam ediyor: "Eğer amaç insan hakları olsaydı, Sudan'da öldürülenlerin sayısı 800 bini geçti, nerede Amerika? Yok. Amerika, Afrika'da son dönemde bir tek Somali'ye müdahale etti. Onun da nedeni bu ülkenin Kızıldeniz kıyısında olması. Enerji yolu bakımından önem taşıması. Şu an o bölgede Çin de etkili. Belki ABD, Çin'in etkisini kırmak için daha fazla ilgilenmeye başlar. Olay tamamen 30-40 yıl daha dünyayı idare edecek petrol, doğalgaz kaynaklarını kontrol etmeye yöneliktir." Türkiye, ABD ile ortak vizyon Belgesi'ni imza-

layarak, BOP'un yaşama geçmesine yardımcı oluyor. BOP haritalarında ise Türkiye kaybeden taraf. Bu durumda biz ABD'nin ortağı mı, yoksa kurbanı mıyız?

Orhan Aka, ortak vizyon belgesini, Türkiye'ye gerçek mama yerine, emzik vermek olarak değerlendiriyor. Dumanlı Paşa, ABD silahlı kuvvetler dergisinde çıkan bölünmüş Türkiye haritası için kaygı duyduğunu, çünkü ABD'nin Ortadoğu'da lider konumunda güçlü bir Türkiye istemediğini vurgulayarak şunu söylüyor: "ABD bizi ılımlı İslâm ülkesi olarak görüyor. Bu ABD ile ortak bir vizyonumuz olmadığını gösteriyor."

ÇÖZÜM ÖNERİSİ

Sayın Aka, bu durumdan kurtulmak için, ne yapılması gerektiğine ilişkin çözüm öneriyor: "Çok temel bir şey yapmamız lâzım. Türkiye'yi, çok sağlam, istikrarlı, ekonomik bakımdan güçlü bir ülke haline getirmemiz lâzım.

Böyle devamlı avuç aç, krediyle geçin, IMF'ye teslim ol... Bu şekilde edilgen bir tutumla, adamlar istediğini yapar. Türkiye güçlü bir ülke olarak örgütlenmeli." Son dönemde Türkiye'nin kayıt dışı bir diplomasi uygulayarak, Dışişleri'nin devre dışı bırakıldığına değinen sayın Aka "Türkiye'nin dış politika açısından bir stratejisi ve konsepti olduğu düşünmüyorum. Türkiye'nin 5-6 kişili dış politikası" diyor.

PKK KOZU

ABD, PKK'yı terör örgütü ilan etmesine rağmen, onu ortadan kaldırmak şöyle dursun, sanki PKK'yı koruma altına almış gibi bir görüntü veriyor. Kuzey Irak'ta, Kandil Dağı'nda konuşlanan PKK örgütüne karşı ne kendi bir eylemde bulunuyor, ne de Türkiye'nin eylemde bulunmasına izin veriyor. Bu konuda Dumanlı Paşa şunları söylüyor: "Biz böyle bir tehdit altındayken, boyuna şehit verirken, Amerika'nın

Türkiye, ABD ile ortak vizyon Belgesi'ni imzalayarak, BOP'un yaşama geçmesine yardımcı oluyor. BOP haritalarında ise Türkiye kaybeden taraf. Bu durumda biz ABD'nin ortağı mı, yoksa kurbanı mıyız? Eski diplomat Orhan Aka, ortak vizyon belgesini, Türkiye'ye gerçek mama yerine, emzik vermek olarak değerlendiriyor. emekli tuğgeneral Cihangir Dumanlı, Amerika silahlı kuvvetler dergisinde çıkan bölünmüş Türkiye haritası için kaygı duyduğunu, çünkü Amerika'nın Ortadoğu'da lider konumunda güçlü bir Türkiye istemediğini vurgulayarak şunu söylüyor: "ABD bizi ılımlı İslâm ülkesi olarak görüyor. Bu ABD ile ortak bir vizyonumuz olmadığını gösteriyor."

terörle mücadelesi için Afganistan'a asker göndermemiz onurlu bir dış politika değil. Örneğin diyebilmeliyiz ki; sen Kuzey Irak'ta tedbir almazsan, ben Afganistan'a asker göndermiyorum. Ya da Lübnan'da beni hiç düşünme. Çünkü benim öncelikli sorunun bu. Şimdi son zamanlarda, Ortadoğu'da savaş çıkınca, Amerika PKK konusundaki tutumuna, sözde de olsa biraz değiştirdi. Tabii eylemsel olarak bir şey göremedik ama, demek ki bize karşı buradaki PKK'yı bir araç olarak kullanıyor. Baskı vasıtası olarak kullanıyor. PKK'nın bitmesini istemiyor. Çünkü o zaman Türkiye'ye karşı kozu bitmiş oluyor.”

ABD sözüm ona, esas amacın bölgenin demokratikleştirilmesi ve kalkındırılması olduğunu dile getiriyor. Ne var ki, Onur Öymen'in de işaret ettiği gibi, halkı Müslüman ülkelerde laiklik olmadan gerçek bir demokrasinin kurulamayacağı düşüncesini

ABD'nin henüz benimsemişmediği görülüyor. Eğer bölge ülkeleri demokrasiye geçmek istiyorlarsa, Türkiye'nin laik ve demokratik devlet sistemi bu ülkelere örnek olabilir. ABD'nin Türkiye'yi ısrarla “ılımlı İslâm” ülkesi gibi görmek istemesi demokrasi getirme konusunda samimi olmadığını gösteriyor. ABD, yalanla ve şiddet uygulayarak işini bitirmeye çalışıyor. Dünya elbet ki bunu yutmuyor. Ancak şu anda çaresiz olduğu için yutkunuyor.

ABD'NİN RAKİBİ: AMERİKAN DÜŞMANLIĞI

Ne yazık ki, ABD kendini, dünyanın sahibi, tek egemen güç olarak görüyor.

ABD ve İsrail bu güce bağımlı, saldırgan davranışlarıyla tüm dünyanın nefretini üzerine çekiyor. Durmadan rüzgâr ekliyor, ama bir gün fırtına biçeceğini düşünmüyor. Bugün ABD'nin en güçlü rakibi, dünyada dalga dalga yayılan Amerikan karşıtlığı.

ABD'nin eski Beyaz Saray Ulusal Danışmanı Brzezinsky, bu sürece ilişkin olarak, ABD'nin kulağını çekercesine şu uyarıda bulunuyor: ”Bu uygulamalar Amerikan yönetimindeki yeni-muhafazakarların (neo-con) ve onların İsrail'deki yandaşlarının reçeteleridir... Buna devam edilmesi, hem ABD, hem de İsrail için ölümcül sonuçlar yaratacak ve tüm Ortadoğu halkının ABD'ye karşı cephe almasına yol açacaktır. Sonuç olarak, Amerika'nın Ortadoğu'dan atılması kaçınılmazdır: Bu İsrail için sonun başlangıcı demektir.”

ABD büyük devletse, büyük devlet gibi davranmalı. Kendini tarihe karşı sorumlu saymalı. Hukuka saygılı olmalı. Ta Okyanustan gelip, Ortadoğu'yu darma-duman eden, çoluk-çocuk demeden ezip geçen, Amerika'ya ve İsrail'e tüm vicdanlardan yükselen “Ne hakla?” sorusunun “otuz beşe bakla!”dan daha ciddi bir karşılığı olmalı.

BOŞ VERDİĞİM ÇAMAŞIRLARIM VE ÇİKOLATASIZ HAYATIM

Aranızda hayatı boyunca, “Durdurun Dünyayı.... İnecek var!” diye bağırmış olanlar varsa ellerini kaldırsın, çünkü “Boşverdiğim Çamaşırlarım ve Çikolatasız Hayatım” adlı bu kitap size bu sözü gerçekleştirme şansı verecek. Bu kitap bundan böyle; hayatın zorlaşmaya başladığı anda gidebileceğiniz, yaşamın sorunlarına dair cevaplar bulabileceğiniz kutsal sığınağınız olacak. İçinde, uygulayabileceğiniz yüzlerce tavsiye bulunuyor. Bunları okuyup benimseyerek, kendinizi düşünüyor olmanın değerli lüksüne sahip olacaksınız!

Aranızda hayatı boyunca, “Durdu-
run Dünyayı...İnecek var!” di-
ye bağırmiş olanlar varsa ellerini kal-
dırsın, çünkü bu kitap size bu sözü
gerçekleştirme şansı verecek. Bu ki-
tap bundan böyle; hayatın zorlaşmaya
başladığı anda gidebileceğiniz, yaşa-
mın sorunlarına dair cevaplar bulabi-
leceğiniz yer olan kutsal sığınağınız-
dır. İçinde, uygulayabileceğiniz yüz-
lerce tavsiye bulunmaktadır. Bunları
okuyup benimseyerek, kendinizi dü-
şünüyor olmanın değerli lüksüne sa-
hip olacaksınız!

Kadın olmanın ve her şeye sahip olmanın gücünü keşfedin

Kadın olmanın ve her şeye sahip ol-
manın gücünü keşfedin. Eğer kirli ça-
maşlırlar içinde kaybolmuşsanız; ya-
şama sevincinizi yitirmişseniz ve
kendi hayatınız üzerinde kontrol sahi-
bi olamamanın verdiği çaresizlik var-
sa; kahveyle çikolatada teselli arıyor-
sanız bu kitap tam size göre!

Evet, eşitlik istedik aldık, kariyer is-
tedik sahip olduk ama hiç kimse bi-
zim bu yeni değerlerin de üzerinde,
yine de geleneksel kadın rollerimizi
başarmak zorunda kalacağımızı dü-
şünmedi. Tüm bu yükleri sırtlamak ve
bunları başarıyla taşımak için kendi
üzerimizde yarattığımız baskıyı, biz-
den başka kimse hafifletemez! Bizim
çıkمامız gereken kariyer merdiven-
lerimiz, başarmamız gereken hedefle-
rimiz ve çalıştırmamız gereken bir
bedenimiz var. Biz sağlıklı beslenme

konusunda; sesi bir eş, olağanüstü ye-
teneklere sahip bir anne, macerape-
rest bir kız arkadaş ve düşünceli bir
evlat olma konusunda kaygılı insanla-
rız. Biz doğum günlerini unutmayız,
alışveriş yaparız, başkalarını etkile-
mek için giyinir ve aynı zamanda ço-
cukları okula yetiştiririz! Dahası, biz-
den bütün bunları yaparken duygusal,
stresli, bitkin, sulu göz ya da histerik
olmamamız beklenir.

Eğer kendinize ve bu gezegendeki
varlığınıza daha fazla değer verebile-
ceğinizi biliyorsanız ya ad hayatın
günlük sıkıntılarıyla baş etmek için bi-
raz daha öneriye ihtiyacınız varsa
doğru kitabı aldınız demektir.

1) İLTİFATLARI GURURLA KABUL ETMEYİ ÖĞRENİN

Biri size iltifat ettiğinde her seferin-
de kızarıyor musunuz? Arkadaşınız
daha cümlesini bitmeden kendinizi
küçük düşmüş gibi mi hissediyorsu-
nuz? Yalnız değilsiniz....Bu, size dü-
şünmeniz için bir fırsat verebilir.

Haydi devam et....Sadece kabul et!
Bu kadar zor olacağını hiç düşünme-
miştiniz, değil mi? Erkek ya da kadın
olsun, biri bize “Bugün çok hoş görü-
nüyorsun!” dediğinde, neden hep
“Ne... bu yaşlı şey mi?” ya da “Tan-
rım hayır, berbat görünüyorum!” şek-
linde kendimizi aşağılarcasına bir ya-
nıt vermek zorunda hissediyoruz? Bi-
zi, memnuniyetle gülümsemekten ve
gururla “Teşekkür ederim!” demekten
alıkoyan şey nedir acaba?

Bir iltifatı kabul etmek, kendini beğenmişlik ya da gösteriş budalası olmak değildir. Bu, kendinizi iyi hissetmek demektir ve herkesin buna hakkı vardır. Bazı kadınların iltifatları kabul etmeyi zorlanmalarının nedeni, kişiden kişiye değişir. Bazen sebep yetiştirme tarzıdır, bazen de yeterince iyi olmadıklarına dair duydukları o sıkıcı histir. Bazıları da alçakgönüllülük göstererek başkalarının da kendilerini iyi hissedeceklerini düşünürler.

İltifatları geri çevirme sebebiniz ne olursa olsun, gelecek sefere biri sizi şımartacak bir laf ettiğinde, kendinizi küçültmek için ağzınızı açmadan önce sadece bir saniye düşünün. Birinin sizin harika görüldüğünüzü söylemesinin bir zararı yoktur. İnsanlar samimiyetle iltifat ederler. Bu nedenle iltifatlarını onların yüzüne vurmayın. Birinin sizi beğenmesinin ve harika bir zevkiniz olduğunu, hatta mükemmel görüldüğünüzü düşünmesinin tadını çıkarın. Zenginler ve ünlüler, insanların kendilerine hayran olmasına ve iltifatlarda bulunmasına bayılırlar. Bu kötü bir şey değildir. Öyleyse onları örnek alın, iltifatların gününüzü güzelleştirmesine ve ruhunuzu yenilemesine izin verin. Tek yapmanız gereken, “Teşekkür ederim” demek.

2) KENDİNİZE, NE KADAR DİKKAT EDİYORSUNUZ?

Uzun bir öncelik listesinin sonlarında olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?

Başkaları düşlerini gerçekleştirsin diye kendi düşlerinizden fedakarlık mı ediyorsunuz? Belki de bu kez kendinize bakmanın zamanı gelmiştir.

Birçok kadın sadece kendilerine bakmak zorunda oldukları yirmili yaşlarda, tam da böyle yaptılar ve kendilerini düşündüler. Arkadaşlarıyla eğlendiler, geceleri kızlarla dışarı çıktılar, tırnaklarını boyadılar ve yüzleri sonsuz gençlik vaat eden maddelerle kaplı banyoda saatler harcadılar. Ancak büyüüp daha fazla sorumluluk sahibi olduklarında, hayat ve öncelikler değişiverdi. Bu şekilde, kendilerini listenin alt sıralarında buluverdiler. Birdenbire, o uzun dinlendirici banyolar ve eğlenceli geceler, belirsiz ve uzak bir anıya dönüşüverdi.

İlk olarak kendinizi önemseyin

Ne yaparsanız yapın, ister sadece işe gitmek için dışarı çıkıyor olun, ister çocuk yetiştirin veya her ikisini de yapıyor olun, kendinize nasıl baktığınız ve kendinizi neden ilk sıraya koymamız gerektiği hakkında düşünün. Kesinlikle, ilk olarak kendinizi önemseniz gerekiyor, böylelikle başka birini önemli saymak için gereken enerjiye sahip olmakla birlikte çevrenizde daha hoş görüneceksiniz.

“Kendi” kelimesinin anlamını düşünün. Kişilerin öz varlığını anlatmaya yarar. Siz “kendi” nize sahipsiniz! O sizin! O sahip olduğunuz tek kişidir. Sürekli yanlışlar yaparak eskisini bozduğunuzda, yeni bir tane ısmarla-

yamazsınız. Bu vücut, bu akıl sizin öz varlığınız ve büyük bir ihtimalle onun uzun soluklu olmasını istersiniz.

Dürüst olun ve düşünün!

Öyleyse dürüst olun ve düşünün! “Kendinize” ne kadar iyi bakıyorsunuz? Kendinize bolca egzersiz yaptırıyor musunuz? Kendinizi sadece taze besinlerle mi besliyorsunuz? İhtiyacınız olduğunda kendinize özen gösteriyor musunuz? Bir işi iyi yaptıyorsanız kendinizi takdir ediyor musunuz? Fiziksel, ruhsal ve duygusal açıdan, sağlıklı ve mutlu olduğunuzdan emin olmak için her şeyi yapıyor musunuz?

Diğer insanlara öncelik vererek zorluklarla baş etmeye mi çalışıyorsunuz? Çocuklarınız, anne- babanız, meslektaşlarınız listede ön sıralarda mı yer alıyor? Anne-babanıza bakma sırasının sizde olduğu doğru, ama bunu yaparken onlar sizden önce gelmeli. İlk aşamada iyi değilseniz, yani hasta ve mutsuzsanız; başka birine zamanınızı, dikkatinizi ve gücünüzü nasıl verebilirsiniz?

Çevrenizdeki insanlar size güveniyorsa; o zaman onlara güvenebilecekleri güçlü, mutlu ve sağlıklı bir insan verin. Çocuklarınıza, kendisini heba etmiş ve kötü görünen bir anne olmak yerine, onlara örnek olarak, kendilerine nasıl bakacaklarını öğretin.

Kendinizi listenin ilk sırasına koyun

Kendinizi listenin ilk sırasına koymuyorsanız, kızınıza ne öğretebilirsi-

niz? Büyüdüğünde ona hep listenin sonunda mı olmasını öğretiyorsunuz? Peki ya oğlunuza? İleride karşısına çıkacak herhangi bir kadının kendi sağlık ve mutluluğunun hatırına ona bir kral gibi davranacağını mı öğretiyorsunuz? Gelecekteki gelinleriniz size teşekkür edecek; kızlarınız değerlerini bilerek ve kendilerine değer vererek büyüyecek. Öyleyse bu hafta kendinize nasıl daha iyi bakabilirsiniz? Bu hafta yapabileceğiniz ve o listenin en üstüne geçmenizi sağlayacak beş şeyin listesini yapmaya ne dersiniz? Kendinizi ilk sıraya koyun ve kendinize iyi bakın.

3) TUTKULARINIZ OLSUN

Hayat sıkıcı mı gelmeye başladı? Bu düşünmenizi sağlayacaktır. Sizi ne heyecanlandırır? Tutkunuz nerede yatar? Çamaşır, ütü, yemek ve temizlik yapmak sevdiğiniz işlerden önce mi geliyor? Bu gezegeni terk etmeden önce kesinlikle yapmanız gereken şey nedir? Eğer tutkularınız uzun bir listenin altında yer alıyorsa, bahane üretmeyin ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalışın.

Hayatta hepimizin yapmaktan zevk alacağı, yapması gereken ve diğer insanların bize yapmamızı gerektiğini söylediği şeyler vardır.

Mutlaka yapmanız gereken şeyin ne olduğunu hiç düşündünüz mü? Yunuslarla yüzmek mi? Şarkı söylemek mi? Dans etmek mi? Resim yapmak mı? Bunu hemen şimdi yapın. Hemen

Aklınıza koyduğunuz şey her neyse onu yaptığınız, sonuçlandırdığınız ve başardığınız için kendinizle gurur duyacaksınız. Bu listedeki her şey özgüveninizi artıracak ve kendinize duyduğunuz saygıyı güçlendirecektir. İnsanlar tutkuları olduğunda planlar yapmaya başlarlar.

elinize kağıt kalem alın ve sizin kişisel listenizi yapın. Yaşamınızda, mutlaka yapmanız gereken her şeyi yazın. Neden mi? Çünkü bunlar size güç veren şeyler. Hayatın zorlaştığı anlarda tutkularınız, size hayata devam etmeniz için gereken enerjiyi verir.

Aklınıza koyduğunuz şeyleri yapın

Aklınıza koyduğunuz şey her neyse onu yaptığınız, sonuçlandırdığınız ve başardığınız için kendinizle gurur duyacaksınız. Bu listedeki her şey özgüveninizi artıracak ve kendinize duyduğunuz saygıyı güçlendirecek.

İnsanlar tutkuları olduğunda planlar yapmaya başlarlar. Telefon görüşmeleri yaparlar, bilgi toplarlar, mazeretleri geride bırakırlar ve geleceğe bakarlar. İnsanlar yeni bir şey öğrenmeye karar verdiklerinde, önemli olan sadece yeni bir beceri edinmek değil, ayrıca kendileri hakkında yeni şeyler de keşfetmektir.

“Mutlaka yapmam gerekenler” listenizde ne yazarsa yazsın, tamamen odaklanabileceğiniz bir şey seçin. Bir planı uygulamaya başlayın, para biriktirin, yeni sözleşmeler yapın, sorun ve sadece yapın. Tutkularınız olsun, mazeretleri bir yana bırakın ve asla bu tutkunuzdan vazgeçmeyin.

4) MANEVİ VAMPİRLER

Arkadaşlar, aile...Onları ister sevin ister nefret edin, tanıdığımız herkesle bir ilişki içindeyizdir ama tüm ilişkiler sağlıklı değildir. Enerjinizin çekildiğini ve şevkinizin kırıldığını hissediyorsanız, beraber zaman geçirdiğiniz kişiyle ilgili çözüme kavuşturulması gereken bazı konular olabilir.

Dostluğunu sevdiğimiz insanlar, bizi güldürenler, bizi tanımak için gerçekten zaman ayıranlar, bizim hayatımızla ilgilenen arkadaşlar ve bizim hayatlarıyla ilgilendiklerimiz.

Bu arkadaşlar, size enerji veren ve herhangi bir konuda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayan kişilerdir. Bir de enerjimizi çekmiş gibi görünenler vardır. Bunların kim olduklarını bilirsiniz. İnsanın keyfini kaçıırırlar, ellerinde olmadan hayattaki talihleriyle ilgili yakını dururlar ve ne zaman bu insanlara hayatınız hakkında güzel bir şey anlatsanız heves kırıcı bir şeyler söylemekten çekinmezler. Bu kişilerle konuşmayı bitirene kadar, keşke en başta hiç konuşmaya başlamasaydım diye düşünürüz. Hepimizin kötü günleri olmuştur, ama hiç iyi günleri olmazmış gibi görünen insanlar vardır. Siz hayattan bıkmış,

kendinizi yorgun ve sıkıntılı hissederken, beraber vakit geçirmeyi isteyeceğiniz son kişi yorgun, sıkılmış ve bıkmış bir kişidir!

Mesafe koymak kolay olmayabilir

Bir arkadaşınızla ya da ailenizden biriyle, aranızda biraz mesafe koymak o kadar kolay olmayabilir. Bu kişilerin olumsuz tavırlarıyla baş edebilmeniz için bir strateji belirlemeniz gerekebilir. Eğer bu size yakın geliyorsa, şu egzersizi deneyin: Biriyle konuşurken karşınızdaki kişi olumsuz tavırlar sergilemeye başladığında, yerde sizinle bu kişi arasında kara bir delik olduğunu hayal edin. Bu kişinin olumsuz cümlelerinin, o delikten aşı-

ğı gittiğini düşünün. Tam anlamıyla, o sözcüklerin yerden süzülüp gittiğini görmeye çalışın. Eğer onların bu şekilde yok olmasını seçerseniz sizi etkilemez ve artık sizi incitemez.

Olumsuzluğu, başka taraflara yöneltmenin birçok farklı yolu vardır ve bunun işe yaradığı denenmiştir. Hayal gücünüzü kullanın ve onların sözlerinin sizi etkilemesine izin vermeyin.

Farkı fark edeceksiniz

Hayatınızdaki negatif insanları daha pozitif olanlardan ayırmaya karar verin ve enerjinizi alan bu insanlarla zaman geçirmek zorunda kaldığınızda kendinizi düşüncenize yoğunlaştırın. Farkı fark edeceksiniz.

SİZE KİM POZİTİF ENERJİ VERİYOR?

Arkadaşlarınızı düşünün. Size kim pozitif enerji veriyor? Kim enerjinizi alıyor? Size, sorunları olan herkesle bağınızı kopartın demiyorum ama sizin yaşamınızda kendileriyle ya da problemleriyle etkide bulunan insanlar için bu geçerli olabilir.

Alınması gereken zor kararlar vardır ve bu kararlar alınırken kırıcı olunmamalıdır ama zamanınızı geçirmeyi istediğiniz kişi ruh halinizi, kişiliğinizi ve başarınızı kesinlikle etkiler. Aslında, hayatınızda

yaptığınız her şeyi etkiler. Bu nedenle ilişkilerinizi ve arkadaşlarınızı dikkatle seçin.

Aşağıdaki soruları kendinize sormanız, bu konuda size yardımcı olabilir:

- Bu kişinin hoşlandığım özellikleri neler?

- Bu kişinin beni sinirlendiren yanları neler?

- Bu kişinin hayatımda bulunmasını neden istiyorum?